

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 678

De lichtende oogen.

20 CENT

Ondanks de vrij ernstige omstandigheden moest Raffles even glimlachen, toen hij 't eerwaardige hoofd met het kapotheadje uit het gezicht zag verdwijnen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

DE LICHTENDE OOGEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De schreeuw in den nacht.

— Hebben wij nu alles gereed? vroeg Raffles, terwijl hij zelf zijn zijden halfmasker in den binnenzak van zijn rok stak, en daarop zijn donkergrijze demi dichtknoopte.

— Voor zoover ik weet is alles klaar! antwoordde Brand brommend, en niet zeer goed gehumeurd.

De beide vrienden waren sedert een week ongeveer uit Parijs terug, en Brand had gehoopt, nu de lente zich zoo gunstig aankondigde, nu juist den dag tevoren, na een week van mist en regen, de zon eindelijk weder was te voorschijn gekomen, dat er een reeks van vacantedagen zou aanbreken, en dat Raffles zich althans eenigermate zou willen herstellen van de vermoeienissen, welke de Lichtstad hun beiden had gekost.

Maar in stede daarvan was Raffles onmiddellijk begonnen met het uitwerken van

een plan, dat hij, zooals hij het noemde, reeds lang „in petto” had. En waaraan nu eindelijk uitvoering moest worden gegeven.

Het betrof hier niets meer of minder dan een van die inbraken, waarvoor Brand een hartgrondigen afschuw had, omdat zij weinig romantisch, maar daarentegen hoogst gevaarlijk waren.

Het eerst waaraan de jongeman dacht waren natuurlijk de korte nachten, welke Raffles zouden dwingen, zijn arbeid haastig te verrichten, teneinde niet door het daglicht te worden verrast.

Dan betrof het hier een inbraak in het huis van Lord Seymour Higgs, en Brand wist toevallig zeer nauwkeurig, wat dat ongeveer te beteekenen had.

Want die Lord Seymour Higgs was tijdens den grooten oorlog gedurende bijna een vol

jaar, in het tweede jaar van den vreeselijken strijd zijn eigen kolonel geweest, en de jongeman had kunnen ervaren wat die oude, kortaangebonden, niemand en niets ontziende edelman, niet alleen van zijn soldaten, maar ook van zijn luitenanten, kapiteins en majoors vergde.

Moedig was hij zeker, en menigmaal was Brand er getuige van geweest, hoe Kolonel Higgs, zooals hij bij afkorting door zijn manschappen genoemd werd, tochten maakte over de verlaten, onder vijandelijk vuur staande wegen, teneinde persoonlijk zich op de hoogte te stellen van den toestand.

Vergripen tegen de tucht strafte hij met de vreeselijkste strengheid, zonder aanzien des persoons, en men beefde voor hem wanneer hij verscheen.

Destijds liep de Kolonel reeds naar de vijfenzestig, en men had pas na lang aandringen zijnerzijds toegestaan, dat hij weder actief dienst nam. Want toen beleefde men het reeds, dat er niet al te nauw meer werd toegezien bij het stellen van de leeftijdsgrens, en men bedacht alleen, dat Lord Seymour Higgs, voor hij zijn pensioen nam, een uitmuntend strateeg was geweest, en een moedig soldaat.

En ofschoon de geduchte krijgsman dus nu omstreeks vijfenzeventig jaar moest zijn, zoo zou hij wel niets van zijn kortaangebonden manieren hebben verleerd, en de vraag of hij niet aanstonds met scherp zou schieten, wanneer hij des nachts een vreemdeling in zijn huis aantrof, behoefde voor Brand niet meer beantwoord te worden, want dien-aangaande bestond geen spoor van twijfel.

Dan was daar in huis ook nog een neef. Cecil Darington, die in dat opzicht zeker niet heel ver bij zijn oudoom ten achter stond, tenminste wanneer men de verhalen mocht gelooven, die in de club de ronde deden over dezen weinig spraakzamen, in zichzelf gekeerden sinjeur, met zijn diep in de kassen liggende oogen, zijn als met een penseel getrokken wenkbrauwen en zijn spitse, wat vooruitstekende kin.

Ook deze jongeman zou waarschijnlijk korte metten maken met nachtelijke indringers, en onmiddellijk naar zijn revolver grijpen.

En terwijl Brand dit alles overdacht begon het in zijn gemoed over te koken en plotseling barstte hij uit:

— Als het nog maar een half jaar geleden was geschied, toen die drommelsche Cecil nog niet zijn intrek had genomen in het huis van zijn oom.

— Wel, toen bestond het plan nog niet! hernam Raffles schouderophalend, en een sigaret opstekend. Daarna pas heb ik ontdekt, dat die Lord Seymour Higgs een kleine aderlating zeer wel verdiende. Ik ken eenige van zijn pachters — en al durven dezen zich nooit goed vrijuit laten gaan — uit hunne uitlatingen bleek mij voldoende dat zijne Lordschap een inhelige oude duitendief is en als een duivel voor alle wanbetalers! En een hardvochtige kerel daarenboven. Was het je bekend dat zijn zoon met een actrice getrouwd is, en dat hij hem daarom het huis heeft ontzegd?

— Jawel daar heb ik iets van gehoord, en ik zegen den knaap want dat is alweer een volwassen persoon minder in dat vervloekte huis! Ben ik wel ingelicht, dan is hij naar Amerika gegaan en moet daar fortuin hebben gemaakt, terwijl hij bovendien heel gelukkig is met zijn jonge vrouw, die hem twee kinderen heeft geschonken.

— Dat is alles juist, Brand! Dit betreft den oudsten zoon die natuurlijk den titel had moeten erven en ook het leeuwenandeel van het fortuin. De tweede zoon is in den oorlog gevallen. Die was toen al getrouwd, en nu krijgt diens zoon alles — titel en geld!

— Als de ongelukkige knaap het tenminste beleeft! hernam Brand, het valies dichtknippend, waarin hij zooeven zijn eigen masker en een paar gummi handschoenen had geworpen. De jongen is heel zwak, en misschien gaat hij nog eerder het hoekje om dan zijn grootvader.

— Ook dit heb je goed onthouden, Brand. Het geld is dus nu nog bij den grootvader, en omdat hij veel te veel heeft, en op zijn geld zit als een ware Harpagon, daarom juist heb ik hiertoe besloten! Het is bijna niet te gelooven maar nog geen twee maanden geleden verhaalde het oudste dochttertje van onzen premier mij half weenend, dat die oude schrapper haar zelfs geen tien pond had willen geven voor het fonds voor de stichting van een Tehuis voor Oorlogsblinden. Weet je wat hij zeide?

— Geen flauw vermoeden van, maar het zal wel weinig hartelijk geklonken hebben! antwoordde Brand terwijl hij zijn hoogen hoed opzette.

— Hij zeide dat die oorlogsblinden toch niet het eeuwige leven hebben, dat zij eenmaal moeten uitsterven, en dat men dan met dat groote huis in zijn maag zou zitten!

— Charmant! Juist iets voor mijn Kolonel! Dat teekent hem! Wel, ik zou verzoend zijn

met het plan, den ouden heer wat armer te maken, ware het niet, dat het zoo drommels gevaarlijk blijkt!

— Ik heb middelen bij mij, Brand! om dat gevaar aanzienlijk te verminderen! De zaak is slechts den ouden heer en zijn neef tijdig te bedwelmen, en dan zal alles van een leien dakje gaan!

— Maar om dezen tijd van het jaar is het om vier uur klaar!chte dag!

— Dat zal ons een aansporing zijn, om het huis om half vier te verlaten, hernam Raffles bedaard.

— En de alarmklokken?

— Die zijn er Brand, teneinde buiten werking te worden gesteld!

— De zeven of acht bedienden?

— Slapen allen op de bovenste verdieping, van het zeer groote, oude huis. Heb je nog meer tegenwerpingen?

— Neen, Edward, neen! Ik zwijg al als het graf, omdat ik niet behoor tot de menschen die gaarne nutteloos hun tijd verbabbelen! Het heeft trouwens reeds twaalf uur geslagen, en wij zullen een half uur behoeven om daar te komen!

— Is Henderson gewaarschuwd?

— Hij wacht met de auto op dertig passen van hier.

— Dan zijn wij, geloof ik, klaar, en kunnen vertrekken.

En met deze woorden nam Raffles het tamelijk zware, sierlijke valies ter hand, dat er uitzag als een suit-case, maar dat inplaats van kleederen, keurig gerangschikt alle instrumenten bevatte, welke nuttig konden zijn bij de nachtelijke onderneming, die op dit oogenblik een aanvang nam.

Brand nam zijn eigen valies ter hand, en zij verlieten beiden het aardige heerenhuis, hetwelk Raffles en zijn onafscheidelijke vriend, onder den naam van Lord William Aberdeen, nog niet zoo lang bewoonden in de Cromwell Road. En zij zagen er nu juist uit als heeren, die van een late partij komen of wel van een station, met hun keurig gesneden jassen, hun hooge hoeden, en hun verlakte schoenen.

Inderdaad stond wat verder de ruime, zeer snelle auto te wachten, onder de bewaking van James Henderson, den reusachtigen chauffeur.

De brave kerel had alle redenen om te vermoeden wat de nachtelijke plannen van zijnen meester waren maar hij saluerde zoo deftig en afgemeten, alsof Lord William Aberdeen zich naar een audiëntie bij den Minister, of zelfs bij den Koning begaf.

Slechts hoogst zelden werd er een woord gewisseld over de netelige aangelegenheid, het zonderlinge broep van Lord Edward Lister, alias John Raffles!

De zaak is, dat de brave James Raffles nog altijd verafgoedde, zooals van het eerste oogenblik af dat hij met hem in aanraking kwam, en voor de rest bekommerde hij zich niet om hetgeen Raffles deed, want dat moest goed zijn dat zeide hem zijn instinct van trouwen waakhond, die niet redeneert, en alleen maar met zijn gevoelens te rade gaat.

Hij wierp zelfs geen schuin oogje op de beide valeizen, ofschoon hij wel wist wat die inhielden, maar deed kaarsrecht het portier open van den gesloten wagen, de beide vrienden stapten in, en de auto rolde weg.

Het huis van Lord Seymour Higgs is gelegen in het hartje van Londens Westen. Het behoorde tot een van die eeuwenoude huizen, uit den tijd van den Hollandschen Koning Willem, die weerstand hebben geboden aan den tand des tijds, en die hoogstens een weinig zijn vergroot en gemoderniseerd.

Het was een bijna zuiver vierkant, uit grijzen baksteen opgetrokken gebouw met een zeer breeden ingang, geflankeerd door marmeren zuilen, waarvan de bovenzijden waren verbonden door een soort van fronton, waarin het familiewapen van de Seymours was uitgehakt.

De ramen waren nog juist dezelfde als in het midden van de zeventiende eeuw, het dak was nog altijd voorzien van donkerblauwe leien, en de randfestoenen van het dak bevonden zich nog steeds op dezelfde plaats.

Maar het wonderlijkste van dit huis was zeker wel de tuin, of liever het kleine park, dat zich er achter uitstreckte, en dat zeker wel bewees, hoe rijk Seymour was, en hoe totsch ook op dit bezit, want hij had den grond zeker wel tegen honderd guinjes per vierkanten meter kunnen verkoopen.

Aan den anderen kant echter verbood de schraapzucht van den ouden heer hem, al te veel geld te besteden aan het onde.houd, en zoo gebeurde het dan, dat daar in het hartje van het deftigste deel van Londen een soort van kleine wildernis opwies, die slechts dicht bij het huis plaats maakte voor een wat beter onderhouden gedeelte, waar de oude tuinman den scepter voerde.

Het park was zoo groot, dat men er met groot gemak vijf flinke huizen had kunnen neerzetten, die dan ieder nog een tuin konden hebben gehad van behoorlijke afmeting.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles van dit huis een zeer grondige studie had gemaakt, grondiger dan ooit, juist met het oog op den kortaangebonden aard van den eigenaar, die zelfs geen seconde zou nadenken over de vraag, hoe hij moest handelen tegenover inbrekers, als die ooit het ongeluk hadden, door hem te worden gesnapt!

Hij was er menigmaal geweest, niet alleen als Lord William Aberdeen, vice-voorzitter van de Windsor Club, maar ook in andere gedaanten, en hij kende niet alleen de ligging der speelzalen en salons, van de groote en de kleine eetzaal, van de biljartkamer en de bibliotheek, maar ook van de logeerkamers, de slaapkamers, de vertrekken van het bediendenpersoneel, en zelfs de ligging van keuken en kelders.

Hij wist tot op een haar na hoe alle ramen gesloten werden, hoeveel schoorsteen en het dak telde, waar de zolderluiken waren, en welke deuren een alarminrichting hadden.

Neen, in dit opzicht kon Brand volkomen gerust zijn, dat wist hij wel. Hij vroeg zich alleen verwonderd af hoe Raffles kans meende te zien, ongezien en ongestoord door te dringen tot op de plek, waar de brandkast stond, die dien nacht nog gevuld zou zijn met de opbrengst der vele pachthoeven van Lord Seymour Higgs.

Het was omstreeks half één, toen de auto weer stilstond in een breede, tamelijk slecht verlichte, en zeer stille straat, waar zich op dat uur van den nacht geen enkele voorbijganger vertoonde.

Brand en Raffles stapten er aanstonds uit, en zonder dat er een enkel woord gewisseld werd, liet Henderson zijn auto rechtsomkeert maken, stelde ze een eind verder op, haalde zijn tabakszak uit, stopte een pijp, en maakte zich gereed om te wachten met dat onvermoeibare geduld, waarvan de reus het geheim scheen te kennen.

Hij geleek veel op dien beroemden jachthond van Baron von Münchhausen, die tot op het been vermagerde, daar hij door zijn meester vergeten was, die hem op een haas had aangezet, en waarbij het trouwe dier een vol jaar de wacht had gehouden, zonder zich zelfs te verroeren.

Raffles en Brand zochten onmiddellijk de schaduw op van den vrij hoogen tuinmuur, die het park van de stille straat afscheidde, totdat zij een groengeschilderde deur hadden bereikt, die alleen maar op slot was. Maar

de sleutel er voor was al twee dagen tevoren op kunstige wijze door Raffles vervaardigd in de kleine smidse.

En na even te hebben rondgekeked stak hij dien sleutel, goed ingesmeerd met groene zeep, in het slot, dat vrij roestig was, en het volgende oogenblik draaide de deur op haar hengsels, en de beide mannen stonden in het park.

Het was in deze wijk reeds volkomen stil, en slechts nu en dan hoorde men aan gene zijde van den muur een paar late voetstappen, of het zachte zoemen van een goede auto, die rijke lieden thuisbracht van concert of avondpartij.

Dit gedeelte van het park was volkomen woest en van een pad was al bitter weinig te zien, zoodat Raffles en Brand vrij wat moeite hadden, zich een doortocht te banen door het stekelige struikgewas en het hooge gras, waarin een opgeschoten knaap zich gemakkelijk had kunnen verbergen, tot aan een plek, waar een weinig orde was geschapen.

Hier stond een prieel, een soort van onderwetsch theekeopeltje en vandaar begon een goed onderhouden grintpad, dat, zich herhaaldelijk splitsend, tot aan de achterdeur liep, die alleen maar door het bediendenpersoneel gebruikt werd, daar degenen die zich in den tuin wilden ophouden — en dit kwam maar hoogst zelden voor, behalve wat betreft den kleinen, zwakken, Arnold — gebruik maakten van een tweede deur, breeder en hooger die zich juist in het midden van den achtergevel bevond.

Langs dit pad slopen de beide mannen gedurende een twintigtal meters voort, toen Raffles eensklaps stilstond, zijn arm op dien van Brand legde, en hem zoo eveneens tot stilstaan dwong.

Zijn scherp oor had een flauw gerucht vernomen, waarvan hij den aard niet onmiddellijk kon bepalen. Het kon evengoed het heel zachtjes openschuiven zijn van een raam als het voorzichtig sluiten van een deur.

Brand had het nu ook gehoord en vroeg heel zacht fluisterend:

— Zouden zij daarbinnen nog niet allemaal ter ruste zijn gegaan?

— Dat schijnt zoo! antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen nog even moeten wachten, Alles is donker, zou ik zeggen.

Zij bleven wel tien minuten onbewegelijk op dezelfde plek staan, ongeveer twintig passen van den achtergevel van het huis verwijderd.

Het was hier zeer donker, want de maan was in het eerste kwartier, en bovendien was de lucht sedert eenige uren gaan betrekken, terwijl de hooge boomen nog het laatste sprankje van icht tegenhielden.

En bijna op hetzelfde oogenblik grepen de beide vrienden met een snelle beweging naar elkanders handen en zij gevoelden dat zij elkander met de grootste verbazing, ja met schrik aanstaarden, ofschoon zij elkanders gezicht onmogelijk konden zien.

Daar niet ver van de achterdeur van het huis waren plotseling een paar oogen komen opdoemen uit de duisternis, zonder dat een van beiden begreep van waar, zonder dat zij een lichaam konden zien, zonder dat zij iets gehoord hadden — — —

Het waren ongetwijfeld menschenoogen, maar van zulk een bovenaardschen lichtenden glans, en tevens met zulk een verschrikkelijke, boosaardige schrik aanjagende uitdrukking, dat Brand, die toch zeker niet voor een geruchtje vervaard was, zijn hart tot in zijn keel voelde kloppen.

De oogen waren zoo wijd mogelijk geopend, de pupillen staarden strak — het waren echte Medusa-oogen, waarvan de sage verhaalt, dat zij dengeen die hun blik durfden trotseeren, aanstands in steen veranderden.

Nu, in steen veranderde Brand wel niet, maar hij voelde toch van ontzetting een fijn, prikkelend zweet op zijn slapen komen, en zijn handen ijskoud worden.

Want de oogen staarden hem recht aan, onbewegelijk, op nauwelijks vijftien passen afstand, met een verschrikkelijke, dreigende uitdrukking, en van een bijna onverdragelijken glans.

Nog nooit had hij zooveel licht in een menschelijk oog ontwaard als in deze starre, strak op hem gevestigde oogen, met hun wijde pupillen, en hun groenachtige ballen.

En huiverngwekkend was het, dat die oogen geen enkel oogenblik knipperden, nog angstaanjagender dat er niets te zien viel van het menschelijke gelaat waartoe die oogen toch moesten behooren.

Brand hield de lippen stijf opeengenen, omdat hij voelde dat het eerste geluid dat hij zou geven, een schorren kreet van ontzetting zou zijn.

Raffles, hoezeer eveneens ontdaan door dit plotseling vis oen, opdoemend uit de bijna tastbare duisternis, deed reeds een stap naar voren, vastberaden om zich te overtuigen, wie de bezitter was van die verschrikkelijke

oogen, hetzij dan mensch of dier, maar juist op dat zelfde oogenblik was het alsof de duisternis de lichtende oogen verslond, en zij verdwenen even plotseling als zij gekomen waren.

We vijf minuten bleven de mannen daar onbeweeglijk als beelden bij elkander staan, de handen om elkanders benedenarm geklemd, totdat Brand eindelijk fluisterend durfde vragen:

— Om hemelswil, Edward, wat was dat?

— Ik kan het niet zeggen, Brand! gaf Raffles nauwelijks verstaanbaar ten antwoord. Ik heb nog nooit zooiets gezien. Ik heb in Bengalen bij fakkellicht op tijgers gejaagd, en sommige tijgeroogen hadden we dezelfde uitdrukking — maar heb jij ooit oogen van wilde dieren gezien, door wit omgeven?

— Nooit! Voor zoover ik weet bestaat er geen enkele dier, dat, als de mensch, het wit van de oogen toont, zelfs niet de aap, die hem het naaste staat. Ik begrijp het niet — het was om emand de haren op het hoofd ten berge te jagen!

Raffles stond een oogenblik in beraad, wat hij moest doen, want ofschoon hij een moedig man was, hij begreep toch dat hier iets niet pluis moest zijn, en dat hier een zonderling wezen rondspookte, mensch dan of dier, en dat hij dus voorzichtig moest zijn, toen er plotseling weer iets anders geschiedde, bijna even onverwacht en dat Brand het bloed in de aderen deed stollen.

Eerst hoorde men, ergens aan den achtergevel, een heel licht gekras, juist alsof er een vingernagel over een ruit kraste, en bijna onmiddellijk klonk er een gil door den nacht, zoo boven alle beschrijving verschrikkelijk, zoo onmenscheijk van doodsangst, dat Brand zich zijn valies voelde ontglippen en het koude zweet hem dik op het voorhoofd stond.

Toen het geluid van een val, als van een menschelijk lichaam op een houten vloer, een ritselend geluid, alsof een lange tak over boombladeren heenstreek en toen een doodsche stilte.

— Neem je valies! beval Raffles kortaf. Je staat te beven als een juffershondje, man! Kom tot jezelf — het gaat misschien om onze huid. De nacht is voor ons verloren — het geheele huis komt al in opschudding! Hier, pak aan!

Raffles had zelf het valies moeten opnemen, duwde het den bevenden Brand in de handen, en het volgende oogenblik snelden beiden, terwijl Raffles Brand aan de hand met zich meetrok, over het grintpad, weder terug tot

voor de groengeschilderde deur, zonder er zich thans om te bekommeren of zij misschien gehoord werden, en het volgende oogenblik stonden zij weder op het trottoir, met den

klank van verschrakte stemmen en het geluid van snelle voetstappen over houten traptreden nog in de ooren.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

Arnold Seymour Higgs.

Wel een kwartier lang spraken de beide vrienden geen woord tegen elkander, toen zij in de auto weder naast elkander zaten.

Het bleek dat Henderson den gil duidelijk had gehoord al was hij veel verder weg geweest met den wagen, in een zijstraat, en de brave kerel had een oogenblik in de grootste ongerustheid verkeerd.

Brand was nog steeds niet van zijn ontsteltenis bekomen, en leunde met een krijtwit gezicht achterover in de kussens, totdat hij eindelijk kon stamelen:

— Dat was afschuwelijk! In den oorlog heb ik vaak menschen in hun doodsstrijd hooren gillen — erger nog, ik heb paarden hooren schreeuwen, afschuwelijk uiteengereten door een granaatscherf — maar dat alles haalde niet bij dien enkelen ontzettenden schreeuw! Zou er in het huis een moord gepleegd zijn, Edward?

— Het is mogelijk Brand — en toch verwacht ik het niet. Die kreet leek mij eerder afkomstig van iemand die in de verschrikkelijkste ontzetting plotseling iets gewaar wordt dat hem bijna doet bezwijken van angst.

— Misschien — dat wezen met die lichtende oogen?

— Heel zeker niet! Veel eerder iemand,

die van dat wezen geschrokken is! Herinner je eens, hoezeer wijzelf onder den indruk waren — wij, die toch volwassen mannen zijn, gehard door allerlei gevaren!

— Wat bedoel je daarmee? Wil je zeggen dat degen, die dien kreet slaakte, niet volwassen was — een kind dus?

— Dat zou mij althans niets verwonderen, Brand! Kun je je voor den geest halen, dat er even voor dien verschrikkelijken gil een geluid klonk als of er op een raam werd gekrast?

— Jazeker!

— Welnu, dat geluid kwam van den kant, waar zich de slaapkamer bevindt van den jongen Arnold. De knaap is nog geen volle zestien jaar, en men heeft hem mij beschreven als buitengewoon teergevoelig, zenuwzwak en gemakkelijk te influenceeren. Het is zonderling genoeg dat die jongen zoo is geworden, want hij is van een sterk ras.

— Maar hoe kon hij in 's hemelsnaam de oogen zien, die in den tuin waren, terwijl hij zich in de slaapkamer bevond? riep Brand uit op een toon van ongelooft.

— De oogen kunnen tot hem, of hij kan tot de oogen gekomen zijn, Brand, maar ik veronderstel het eerste. Het wezen met dien

vlammen blik zal wel hetzelfde zijn geweest dat eerst op de ruit kraste om hem wakker te maken en zijn aandacht te trekken, en toen door het raam naar binnen keek, in de duistere slaapkamer. Het moet voor een teergevoeligen jongen, die uit zijn slaap wakker schrikt, een ontzettend gezicht zijn geweest, en ik reken er dan ook op, te zullen hooren, dat hij het was, die dien afschuwelijken kreet slaakte, die ons op de vlucht heeft gedreven. Morgen zullen wij het wel nader hooren, want je begrijpt wel, dat ik het hierbij niet laat! Ik moet er het mijne van hebben, ik moet ontdekken wat dat alles te beduiden had!

En verder werd er gedurende den geheelen rit niet meer over het zonderlinge, angst-aan jagende voorval gesproken, en de beide vrienden begaven zich aanstonds ter ruste, maar Brand kon nog in uren den slaap niet vatten, want telkens opnieuw meende hij dien onmenschen kreet te hooren, die op alles geleek, op den doodsschreeuw van een hert, dat plotseling door een luipaard besprongen wordt, op den stervensgi van een gekeeld varken — maar zeker niet op den klank uit de keel van een menschen wezen.

En dan die verschrikkelijke, die starende, die helsch lichtende oogen!

Welke mensch bezat zulke oogen, die fluoresceerden en lichtten als van een roofdier, en toch geen roofdieroogen waren?

„Waren het de oogen van een krankzinnige geweest?”

Het is een feit, dat waanzinnigen menigmaal een zeer stekenden blik hebben, en dat hunne oogen in de duisternis met een bijzonderen gloed stralen, — maar ook hiervan kon onmogelijk sprake zijn.

En wel om deze afdoende reden, dat er in het huis van lord Seymour Higgs in het geheel geen krankzinnigen waren.

Natuurlijk was het mogelijk, dat een van de bedienden eensklaps waanzinnig was geworden — en dat zou dan den volgenden dag blijken.

Maar de volgende dag bracht volstrekt geen verklaring van het raadsel!

Integendeel, de zaak leek nog ingewikkelder te worden! Want de bedienden hadden onmogelijk kunnen zwijgen, de wonderlijke zaak was ruchtbaar geworden, en de oude generaal had aan den aanstonds telefonisch te hulp geroepen huisdokter Cummins, het volgende verhaald; zooals het nog dien eigen avond in enkele bladen prijkte van het soort, waarin men nu eenmaal aandacht wijdt aan

de minste bijzonderheden, zoodra zij Londenaars betreffen, wier namen in het Adelsboek zijn opgenomen.

En hier betrof het nogal den erfgenaam van een reusachtig vermogen en een titel, reeds verworven in den tijd van Richard Leeuwenhart.

De jonge man, die sedert een half jaar omstreeks lijdende was aan een vreemde ziekte, die hem heel langzaam leek te sloopen, sliep in een vertrek van de tweede verdieping in den linkervleugel van het huis, en sedert drie nachten — deze omstandigheid was Raffles, hoe voortreffelijk hij dan ook altijd was ingelicht, onbekend gebleven! — sliep in het aangrenzende vertrek een der bedienden, die alleen maar in opdracht had, hulp te bieden zoodra de jongeman iets mocht noodig hebben in den loop van den nacht.

Deze bediende, Harry Huntman geheeten, had het krassen op de ruit niet gehoord, maar daarentegen natuurlijk wel den verschrikkelijken gil, die hem aanstonds overeind in bed had gejaagd, maar het had toch nog even geduurd, voor hij besepte dat het de jonge Arnold geweest moest zijn, die dien kreet slaakte.

Hij had zichzelf de moeite niet gegeven, een kleedingstuk aan te trekken, maar was onmiddellijk uit zijn ijzeren ledikant gestapt, had de tusschendeur geopend, en was op het bed toegeijld van den jongen edelman, die overeind zat in het bed, en met een uitdrukking van den verschrikkelijksten angst op zijn doodsbleek, met zweet bedekt gelaat, wees op het raam, waarachter absoluut niets te zien viel.

Toen was hij achterover gevallen in het bed, en het was alsof hij aanstonds den laatsten adem zou uitblazen.

De bediende was naar het raam geijld, waarvan de gordijnen nooit gesloten mochten worden en had het opengeduwde, in de stellige verwachting, een inbreker boven op een ladder te zien staan, maar hij had niets van dien aard bemerkt.

Wel echter meende hij op eenigen afstand het grint van de hoofdlaan te hooren kraken onder snelle voetstappen, die zich haastig verwijderden.

Maar zooals hij zeide was het hem een raadsel, hoe inbrekers dan zoo ongehoord snel naar beneden hadden kunnen komen, want er waren toch zeker geen vijftien seconden verlopen sedert het oogenblik, dat hij den gil hoorde, en dat, waarop hij het venster opende, en van

een ladder, noch van een knooptouw was iets te zien.

Hij boog zich dus weer over den half bewusteloozen knaap heen, die eensklaps weer overeind kwam, hem krampachtig om den hals vatte, en wel acht keeren achtereen telkens opnieuw herhaalde:

— De oogen! De oogen!

En toen verloor hij voorgoed het bewustzijn.

Maar reeds kwamen er van alle kanten bedienden aanloopen, en toen ook Cecil Darington, die juist in den anderen vleugel sliep, en niettemin, zooals hij zeide, den gil gehoord had, en er door wakker was geworden, zonder echter aanstonds te begrijpen wat er geschied was, omdat hij juist zwaar gedroomd had, en zich verbeelde dat hij dien afschuwelijken schreeuw misschien in den slaap had gehoord. Als laatste kwam de oude Lord, die doodelijk verschrikt was toen hij zijn oogappel, zijn eenigen erfgenaam in de rechte linie, nu hij zijn oudsten zoon ontferd had, daar bewusteloos en bleek als een doode op zijn bed zag neerliggen.

Wat den geneesheer betref, den ouden huisarts Cummins — hij kon slechts verklaren, dat hij van het geheele voorval niet veel begreep. Hij had de Seymours verpleegd, bijna gedurende een menschenleeftijd, en hij beschouwde het geslacht als sterk en krachtig en alleen de jonge Arnold leek wel de appel die wat ver van den stam was gevallen.

In de laatste maanden had hij geleden aan een eigenaardig soort van zwakte, waarvan de oude dokter den aard niet vermocht op te sporen, en die hij vruchteloos poogde te bestrijden.

Dit was natuurlijk zeker: De jongen was des nachts plotseling wakker geschrikt, waarschijnlijk uit een boozen droom, want daarop wees zijn zonderlinge uitroep, zoodra hij iets kon zeggen.

Maar het werd den goeden, ouden huisarts nog veel vreemder te moede, toen in den loop van dien dag, en nadat hij een jongeren collega in consult had geroepen, de jonge Arnold eindelijk weder bijkwam, zeer verzwakt, en toen verhaalde, wat hij dien nacht gezien had bij het raam.

De waarheid is, dat slechts weinigen hem geloofden, en de geneesheeren misschien nog het minst van allen.

Wat was dat voor een zot verhaal? Wat bedoelde de knaap met die „vreeselijke oogen,

die door het raam hadden gekeken, en die geen gezicht hadden”?

Neen, de jongen had natuurlijk een nachtmerrie gehad en die had hem zoo aangegrepen.

En hierbij zou waarschijnlijk deze geheele zaak gebleven zijn, wie weet met welke noodlottige gevolgen nog, als het toeval niet had gewild, dat in dien nacht een zekere John Raffles zich in den tuin had bevonden.

Want wij kunnen hier aanstonds aan toevoegen, dat men niet al te veel gewicht hechtte aan de verklaring van Harry Huntman, den bediende, dat hij snelle voetstappen over het grintpad had gehoord. Althans dat deed niemand van de bewoners — en de politie geloofde er ook niet veel van, omdat zij geen spoor van braak vond.

En het was toch wel wat dwaas, te veronderstellen, dat inbrekers zich op zulk een zonderlinge manier zouden vermaken met hunne slachtoffers schrik aan te jagen, op groot gevaar, dat die slachtoffers zouden gaan schreeuwen en aldus hunne plannen zouden verijdelen.

Maar zooals gezegd, Raffles was bij toeval dien nacht van de partij geweest, en het spreekt vanzelf dat hij en Brand in die geheele duistere zaak een heel ander inzicht moesten hebben dan al diegenen, die niet, zooals zij, die verschrikkelijke oogen hadden gezien, lichtend in de duisternis.

Het was al vrij laat in den avond van den dag, volgend op het wonderlijke voorval, en enkele avondbladen hadden er iets van gemeld, toen de beide vrienden voor het eerst het onderwerp ter sprake brachten, gezeten in de fraaie bibliotheekkamer van Raffles' huis.

Brand had zooeven het kleine berichtje voorgelezen, hetwelk was opgenomen in de „Times”, en er waren wel vijf minuten verlopen, voor Raffles eindelijk langzaam zeide:

— Er is in dit alles iets geheimzinnigs, iets raadselachtigs en ook iets dreigends, Brand, hetwelk mij bijna zou overhalen, de aan gelegenheid eens zeer nauwkeurig te onderzoeken. Je weet dat ik niet bijgeloovig ben, in dien zin, dat ik niet geloof aan sproken en dergelijke fraaiigheden. Die oogen hadden een menschelijken oorsprong, en zij kunnen onmogelijk afkomstig zijn geweest van een dier, al was het slechts, omdat zij daarvoor veel te hoog van den grond waren! Herinner je maar, dat zij zelfs een klein weinigje boyen ons waren, zoodat wij omhoog moesten zien,

toen wij ze voor den eersten keer ontwaarden.

— Ja, dat is zoo!

— Welnu, van het oogenblik af dat daar een mensch is geweest, moeten wij ons slechts afvragen, wat voor een mensch dat was, en wat die daar deed.

— Misschien — een toevallige collega van je? veronderstelde Brand onzeker.

— Daarvan kan geen sprake zijn, Brand! antwoordde Raffles schouderophalend. Die dwaasheid kunnen wij gerust buiten bespreking houden. Een inbreker, die zijn verstand gebruikt, past zulke middelen niet toe, die uiterst gevaarlijk zijn, en hem al heel gemakkelijk in het verderf kunnen storten.

— Dan zou het iemand uit het huis zelf geweest moeten zijn.

— Dat denk ik dan ook, Brand.

— Maar met welk doel werd dan die afschuwelijke vertooning opgevoerd?

— Ja, dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, gaf Raffles ten antwoord, langzaam met zijn gespierde blanke vingers over zijn voorhoofd strijkend. Het is natuurlijk geschied met een bepaald doel. Jij gelooft natuurlijk evenmin als ik, dat er menschen bestaan met zulke oogen?

— Ik kan het mij ten minste onmogelijk voorstellen, Edward. De eerste indruk echter —

— Ja juist, op dien eersten indruk komt het aan — wij zijn er allebei zeer van geschrokken — en die schrik zal dan ook wel in de bedoeling hebben gelegen van het individu, dat dit afschuwelijk spel speelde.

— Maar hoe kwamen de oogen plotseling op de hoogte van de tweede verdieping, waar de jongen ze gezien heeft? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Daar zit ik juist over te denken? Dat de man met de lichtende oogen tegen het huis is opgeklauterd in zulk een korten tijd, is bijna niet aan te nemen. Er is trouwens niets van een ladder of iets dergelijks gevonden.

— En toch moet het gebeurd zijn, Edward, want wij hebben zelf duidelijk het tikken of krassen tegen de ruit gehoord!

— Dat kan heel goed van den grond af gedaan zijn, bijvoorbeeld met behulp van een langen tak of iets dergelijks.

— Maar hoe is het mogelijk, dat degeen die het deed, dan niet onmiddellijk is ontdekt door den bediende, die op den gil kwam toesnellen, en zich uit het raam boog?

— Als het inderdaad iemand uit het huis was, Brand, dan kan die vraag gemakkelijk worden beantwoord. Want dan is hij eenvoudig

de deur weer binnengegaan, waardoor hij ook naar buiten was getreden, eventueel na zich eenigen tijd in het pikzwarte park verborgen te hebben gehouden.

— Maar wie kan het dan toch geweest zijn? Een van de bedienden?

— Ik wil het wel aannemen, Brand — als je mij maar dan een behoorlijk motief noemt, hetwelk den man tot die daad kon dwingen! Uit het berichtje dat je mij zooveen voorlas blijkt, dat alle bedienden zonder uitzondering reeds zeer lang in dienst zijn van den ouden Lord, en dat zij bovendien den zwakken knaap zeer genegen waren.

— Maar in dat huis woont, behalve Lord Seymour Higgs, alleen nog maar zijn neef Cecil Darington! riep Brand uit. Wat zou hem wel bewogen kunnen hebben, dit laffe spel te spelen, dat den knaap misschien had kunnen dooden?

— O, de reden ligt al zeer voor de hand, mijn waarde! antwoordde Raffles rustig. Cecil Darington erft alles, titel en fortuin, als de kleinzoon sterft.

Brand liet zich achter in zijn stoel neervallen, met een uitdrukking van schrik en afschuw op zijn jong gezicht en er verliep geruimen tijd voor hij stamelend kon uitbrengen:

— Uit dat oogpunt heb ik de zaak nog in het geheel niet gezien! Dat zou verschrikkelijk zijn, Edward!

— Zeker — maar is het onmogelijk?

— Dat zeg ik niet!

— En daaraan doe je verstandig, Brand! Zulke aanslagen zijn meer gezien! Ik vermoed dat het fantasie is geweest van den schrijver Conan Doyle, maar de geschiedenis van den hond van de Baskervilles kon zeer wel inderdaad zoo zijn voorgevallen! Men kan er zich indenken dat een vreeselijke, plotselinge schrik doodelijk werkt op een toch al niet sterk gestel — en wij weten nu, dat Arnold Seymour in de laatste maanden leed aan een zonderlinge zwakte, die hem als het ware voorbeschikt maakte om bij den eersten schok te sterven! Er bestaan moordenaars, die een afschuw hebben van bloedvergieten en de dingen liever wat langzamer, maar op een even zekere wijze doen, en er tenslotte toch in slagen de lieden die hun pad kruisen, uit de weg te ruimen.

Na nog eenigen tijd te hebben gezwegen riep Brand opgewonden uit:

— Maar als je dat denkt, Edward, als je zoiets vermoedt, dan is het je plicht, daarvan

dadelijk de politie op de hoogte te brengen!

— En waar halen wij de bewijzen vandaan, jeugdige driftkop? vroeg Raffles sarcastisch.

— Die moeten te vinden zijn! Wij hebben niets anders te doen dan schriftelijk te verklaren, wat wij dien nacht in den tuin hebben ontdekt!

— Maar datzelfde is ook ontdekt door den bediende — behalve dan wat de lichtende oogen betreft, merkte Raffles op. Maar de knaap heeft ze gezien, zegt hij, en toch denkt niemand er aan, daar iets bijzonders in te zien! Men neemt eenvoudig aan, dat hij een nachtmerrie heeft gehad.

— Goed en wel — maar welke ezels kan dat van twee volwassen mannen aannemen? Leden wij dan ook aan nachtmerrie? Droomden wij? Heb ik die vreeselijke oogen niet gezien, zooals ik jou nou zie?

— Dat mag zoo zijn, Brand, maar ik vraag je, welke waarde zulk eene verklaring van twee geheimzinnige indringers voor de politie zou kunnen hebben! Zij zou aan een mystificatie gelooven! En als zij de zaak ernstig opvatte, en toch maar eens een onderzoek zou gaan instellen in het huis — geloof je dan soms dat ze iets belastends zou vinden? Als zij dat deed, dan zou de man die den truc met de lichtende oogen uitvond, toch waarlijk geen knip voor zijn neus waard zijn! Zulke dingen zijn nu eenmaal heel moeilijk te bewijzen. Zou jij bijvoorbeeld kunnen bezweren dat je hem zelf gezien hebt?

— Neen, dat is zoo — dat vergat ik!

— Niemand heeft hem gezien, Brand! Hij kwam in zijn pyama uit zijn slaapkamer loopen, en dat kon ook zeer goed, want hij behoefde slechts vlug de tweede achterdeur van het huis binnen te gaan, en maar één trap op te loopen, om weer in zijn slaapkamer te zijn, en vandaar, alsof hij plotseling ontwaakte, naar de slaapkamer van zijn neef te snellen. Het zou mij niets verwonderen als het bleek, dat zijn pyama's van zwarte zijde zijn gemaakt, en anders heeft hij een lange, donkere overjas gedragen.

— Maar zijn gezicht, Edward! Hoe is het mogelijk dat wij zijn gezicht niet gezien hebben?

— Wel, hij kan een zwarte kap hebben gedragen.

— En de oogen dan?

— Die kunnen zeer wel van porselein gemaakt zijn geweest, of afkomstig uit een of ander beeld, en doorzichtig! Je weet natuurlijk

dat Cecil veel gereisd heeft, en hij heeft die dingen misschien wel van een van die reizen meegebracht. Plaats achter die oogen een elektrische lamp, in een dofzwart geverfd kistje — en het is duidelijk dat men dan onmogelijk iets anders te zien krijgt dan die lichtende oogen!

— En hoe bereikten zij dan de tweede verdieping?

— Aan het einde van een langen stok gestoken, Brand! En wat de electriciteit betreft — een doodgewone zaklantaren leverde al ruimschoots genoeg licht voor het doel! Hij behoefde dan niets anders te doen dan er een lang snoer aan te bevestigen.

— Dat klinkt nu alles heel aardig — maar het zijn louter veronderstellingen.

— Onderstellingen, Brand, die wij zoo spoedig mogelijk op haar gegrondheid zullen onderzoeken! merkte Raffles op. Ben je het althans met mij eens, dat mijn redeneering niet zoo onlogisch is?

— Ongetwijfeld ben ik dat! Het is een feit, dat Arnold Darington in den weg staat, het is een feit, dat de knaap in de laatste maanden aan een eigenaardige zwakheid lijdt, het is een feit dat hij in den afgelopen nacht had kunnen sterven van dien vreeselijken schrik.

— Welnu, dan blijft ook niets anders over dan zooveel bewijzen bijeen te brengen, dat de politie er inderdaad iets aan heeft! Om naar haar toe te gaan en te zeggen: „Mijne heeren, wij gelooven dat Darington zijn neef heeft willen vermoorden!” zou niet veel opleveren, want Darington zou eenvoudig ontkennen, vol verontwaardiging, en wij zouden ons belachelijk maken.

— Maar bij een onderzoek van zijn kamer zou men toch die heele ellendige inrichting moeten vinden!

— Geloof dat maar niet! Een booswicht die zulke sluwe streken verzint, zorgt wel, dat hij onmiddellijk alles vernietigt wat hem zou kunnen verraden, en hij zou dit des te eerder doen, nu deze eerste aanslag mislukt is, en de jongen een paar woorden heeft gesproken, die hem later misschien in het verderf zouden kunnen storten! Ik denk eerder dat hij thans iets nieuws zal uitdenken, nu deze eerste onderneming niet onmiddellijk is geslaagd. Zulke sluipmoordenaars zijn bijzonder slim, en geven hunne plannen niet zoo spoedig op!

HOOFDSTUK III.

De portwijn.

De jonge Arnold genas slechts heel langzaam van den vreeselijken schok, die zijn zenuwen hadden moeten verduren.

Er waren bijna twee weken verloopend sedert dien noodlottigen nacht, alvorens hij weder mocht opstaan, en voetje voor voetje in den tuin mocht wandelen, nu eens leunend op den arm van den ouden Huntman, dan weder op dien van de bejaarde huishoudster, die Lord Seymour een week geleden in dienst had genomen, omdat zijn oude, getrouwe Mary wel recht mocht laten gelden op rust! Zij was zeventig jaar, de oude dame, toen zij eindelijk, en nog tegen haar zin, van de zijde week van den man, dien zij bijna een menschenleeftijd lang had gekend en verzorgd.

En Mary had zich nu met een klein pensioentje teruggetrokken naar een der tuindorpen ten noorden van Londen.

En voor de nieuwe huishoudster was het niet zoo gemakkelijk, het met den ouden heer te vinden, want hij was brommerig, kort-aangebonden, en begon aan zijn nieren te sukkelen op een wijze, die den ouden Cummins menigmaal de wenkbrauwen deed fronsen, en tersluiks een blik werpen op zijn ouden vriend.

Op zijn aanraden was zelfs de minste toespeling op dien nacht aan alle bedienden streng verboden, want hij vreesde, dat de knaap niet sterk genoeg zou zijn om een tweeden, dergelijken slag te doorstaan.

De zomer had zijn intrede gedaan, en de „Wildernis” zooals Arnold van kindsbeen af het slecht onderhouden gedeelte van het park had genoemd, geleek nu werkelijk wel wat op het woud rondom het Paleis van de Schoone Slaapster — ondoordringbaar bijna, zonder gebaande paden, en waar de tuinman, zoo hij er ooit den voet zette, maar weer spoedig uitliep, met een wanhopig gebaar — hij zou wel vier helpers noodig hebben, wilde er ooit nog iets toonbaars gemaakt worden van dat oerwoud!

En daarop behoefde hij zeker niet te rekenen, want de oude Lord werd blijkbaar hoe langer hoe gieriger, begon opmerkingen te maken over het verspillen van benzine en olie voor zijn auto, en dacht er zelfs sterk over,

nog twee bedienden heen te zenden, die slechts kort bij hem in dienst waren geweest, dat wil zeggen respectievelijk tien en elf jaren.

En het was aan Miss Anne Craig, de nieuwe huishoudster te danken, dat de oude Lord weer afzag van dat laatste plan. Zij was de voorspraak geweest voor de oude getrouwen en van dat oogenblik af droegen zij haar letterlijk op de handen.

Het was op een allerschoonsten Junidag, toen er op de deur werd geklopt van miss Craig's kamer en Arnold binnentrad.

Hij vond de oude dame bezig met een handwerkje, en kwam aarzelend de kamer binnen — een slanke, zeer bleeke knaap met een aristocratisch gelaat, en groote, grijsblauwe oogen.

Het was maar al te duidelijk aan hem te zien dat hij hoogst zenuwachtig was. Een oogenblikje stond hij aarzelend stil, en toen wilde hij dadelijk weer rechtsomkeert maken, want bij het erkerraam zag hij een hem onbekenden heer zitten, met een knap gelaat, een grijs puntbaardje en een groote bril op zijn zware neus.

— Je moogt gerust blijven, mijn jongen! zeide Miss Craig dadelijk, haar borduurwerkje neerlegend. Dit is mijn broeder, dokter Craig. Je behoeft volstrekt niet bang voor hem te zijn, hoor.

De knaap keek even schuw den dokter aan, die er ondanks zijn grijs baardje nog zoo jong uitzag, deed toen aarzelende de deur dicht, en begon stamelend:

— Ik wilde — ik wilde alleen maar wat met U praten! Ik vind het zoo prettig bij U! Met Cecil valt niet te spreken — hij is ook bijna nooit thuis, en grootvader wordt zoo knorrig en ongenaakbaar. U heeft ook van die prachtige boeken met platen meegebracht, en die zou ik zoo gaarne nog eens zien!

— Je zult ze hebben, mijn jongen! Wil je mijn broer geen hand geven?

Nog altijd schuw en verlegen kwam de jongen naderbij, en stak dokter Craig een smalle, bijna doorschijnend witte hand toe.

De geneesheer hield die hand vast, keek den jongen aan, als om in den bodem van zijn ziel te lezen, en zeide toen met een donkere, klankvolle stem vriendelijk:

— Ik hoop dat wij vrienden zullen worden, jonkor! Je ziet er wat bleek uit. Voel je je erg zwak?

— Heel erg, dokter, antwoordde Arnold Seymour met een diepe zucht. Ik begrijp niet hoe het komt — een half jaar geleden ravotte ik nog met mijn kameraden, op de school van Eton, maar ze moesten mij daar weghalen.

— Daar ben je dus zoo ziek geworden? vroeg de geneesheer op levendigen toon.

— Neen, dat niet! Dat is zoo gekomen tijdens de groote vacantie. Toen werd ik iederen dag wat zwakker, en toen de lessen weer begonnen was het mis! Ik mocht niet meer voetballen, en van rugby was volstrekt geen sprake. Toen ben ik maar golf gaan spelen, ofschoon ik daar nog veel te jong voor ben, maar ook dat vermoeide mij verschrikkelijk —

Het was alsof er een stroom van kracht van den geneesheer tot den knaap uitging, die nog altijd met zijn hand in die van den bezoeker stond, want Miss Craig verzekerde dat hij maar hoogst zelden zooveel achter elkaar sprak.

Toen zeide de dokter op vriendelijken toon:

— Ga daar eens op dien stoel tegenover mij zitten, mijn jongen! Wat verder naar den rand toe. Zoo is het goed, Leg nu je rechterbeen over je linker — niet te ver!

Nog voor hij geheel en al had uitgesproken sloeg de geneesheer met kracht met de vlakke hand even onder de knie van den knaap, en het loshangende been schommelde slechts ternauwernood even heen en weer.

De geneesheer bromde iets in zichzelf, schudde het hoofd, boog zich naar den jongen over, opende het rechteroog zoo wijd mogelijk, met behulp van duim en wijsvinger en bekeek het wit, dat een porseleinachtige tint had.

Zijn blikken gleden over het wasbleeke gelaat waartegen de aderen blauw afstaken, en toen stelde hij hem nog enkele intieme vragen, waarop de jongen hakkelend en blijkbaar met eenige tegenzin antwoordde.

— Je moet niet denken dat ik het louter uit nieuwsgierigheid vraag, Arnold! besloot dokter Craig. Ik zou je zoo dolgraag willen genezen, als ik kon! Mijn zuster heeft me veel van je verteld.

— Maar onze goede oude Cummins kan het niet eens! riep de knaap op smartelijken toon, en die kent mij toch al zoo lang!

— Dokter Cummins is een braaf man,

Arnold, en een man van groote kennis — maar zie je — hoe moet ik je dat nu verklaren zonder den schijn op mij te aden, dat ik hem wil verdringen — hij heeft natuurlijk geen hoofd meer, en ook geen tijd, om zich veel te bemoeien met de allerlaatste onderzoekingen. Begrijp je, wat ik meen? Er zijn sedert een jaar of vijf zooveel nieuwe ontdekkingen gedaan op medisch gebied, en alleen de jongere artsen zijn in staat die ontdekkingen aan de praktijk te toetsen. Zag mij eens, hoe staat het met je eetlust?

— Ik eet maar heel weinig dokter! Ik heb niet veel trek!

— Wat drink je gewoonlijk?

— Cummins wil mij ale laten drinken, maar ik heb er een afschuw van! Van portwijn houd ik nog het meeste! Grootvader heeft er een heelen kelder vol van.

— En hoe staat het nu met je onderwijs?

— Ik krijg hier in het huis van grootvader particuliere lessen, dokter — maar het vermoeit mij erg! Grootvader wil dat ik niet achterblijf bij anderen, en ik moet geschiedenis en aardrijkskunde leeren, en miss Craig geeft mij les in de Fransche taal. Is dat niet aardig van haar?

— Je zult toch niet eischen dat ik mijn eigen zuster een complimentje ga maken? vroeg de dokter glimlachend.

— O ja, dat is waar — U is haar broeder — ik was het vergeten, mompelde Arnold met een pijnlijken trek om den fraai besneden mond, en een rimpel tusschen zijn wenkbrauwen. Mag ik nu die prentenboeken, miss Craig?

De oude dame stond op, en nam uit een kast zwijgend een aantal ingebonden boeken, vol platen, hoofdzakelijk caricaturen van Bateman, en een oogenblikje daarna scheen de jongen alles om zich heen te vergeten verzonken als hij was in de aanschouwing van de platen.

Hij had zich een hoekje gekozen in de breede venster nis, en de zon scheen op zijn krullend, blond haar, en op zijn doorschijnende huid, zoodat men daaronder duidelijk de fijne aderen zag.

Broeder en zuster spraken nog slechts weinig met elkander en op gedempten toon, om den jongen niet te storen. Maar na verloop van tien minuten stond de geneesheer op, greep zijn hoed, trad op den jongen toe, en legde hem de hand op het hoofd, terwijl hij vriendelijk zeide:

— Ik hoop dat wij elkander nog wel eens

terug zullen zien mijn jongen! Wees flink, vertoef zooveel mogelijk in de buitenlucht en geef den moed nog maar niet op!

Toen ging hij naar zijn zuster, boog zich naar haar toe, en zeide op zachten toon:

— Bezorg mij zoo spoedig mogelijk een paar druppels bloed van den jongen! Twee of drie druppels is voldoende. Een naalden-prik — —

Miss Craig knikte slechts, en de vriendelijke geneesheer nam met een hoofdknikje afscheid, na nog een laatsten blik te hebben geworpen op dien doodsbleeken, mooien knaap daar in de vensternis, die zijn heengaan niet eens scheen op te merken.

Er verliep omstreeks een half uur, zonder dat er ook maar een enkel woord gewisseld werd tusschen de nieuwe huishoudster, die zich reeds een groote plaats scheen te hebben veroverd in het hart van den knaap, en den bleeken, zwakken erfgenaam van zoovele miljoenen.

Een paar malen dwongen haar huishoudelijke bezigheden haar de kamer te verlaten, maar Arnold bleef rustig zitten, verdiept in de aanschouwing van de platen in zijn boek.

Even nadat zij voor de laatste maal weer was binnengekomen kwam zij naast hem staan, met haar borduurwerkje in de hand, en boog zich voorover, om hem een aardige plaat aan te wijzen en stak hem daarbij schijnbaar bij ongeluk met de lange naald in een van de vingers.

Zij slaakte een lichten kreet van schrik, en riep uit:

— O hemel, wat ben ik toch onhandig! Kom vlug hier — ik zal het even verbinden!

— Laat dat toch miss Craig, zeide de jongen glimlachend. Ik voel niet eens dat U mij geprikt heeft. Is dat niet vreemd? Laatst sneed ik mij met mijn pas geslepen penne-mesje, ik voelde er niets van en er kwam maar een beetje bloed uit. Nu maar een paar druppels — ziet U wel! En ziet U wel wat een heldere kleur?

— Pas op — zij zullen op het boek vallen! riep de oude huishoudster verschrikt, en zij kwam aanloopen met een wit porselein schoteltje en de jongen vond het zelf vermakelijk er zijn vinger boven te houden zoodat het buitengewoon lichte bloed traag in vier, vijf druppels op het schoteltje viel.

Miss Craig wist het tersluiks weg te mofelen, wischte met een schoon lapje en wat water de wonde schoon, en een halve minuut later dacht de knaap er zelfs niet meer aan.

Dit alles geschiedde omstreeks elf uur in den morgen. Een uur later zou er geluncht worden, en daar er gasten waren, dien dag, zou de knaap alleen op zijn eigen kamer lunchen. Dat was zoo volgens zijn eigen verlangen, want hij gevoelde zich zeer onrustig en gedrukt in het bijzijn van vreemden. Ook zijn geest bleek een verandering te hebben ondergaan, die hem langzamerhand menschen-schuw maakte, en hem somtijds heel onverwacht wild deed uitvallen, en eenmaal was het zelfs gebeurd dat het schuim hem op de lippen kwam, en hij als een dolle om zich heen sloeg, eensklaps begiftigd met een ongewone spierkracht, zoodat vier of vijf bedienden noodig waren om hem in bedwang te houden.

Pas den vorigen dag had miss Craig dit uit den mond van den ouden Cummins gehoord, die zich tot haar scheen aangetrokken te voelen, en die al eens meer vertrouwelijk met haar had gesproken.

Om half twaalf zeide miss Craig op vriendelijken toon, haar borduurwerkje wegleggend:

— Het wordt tijd voor je lunch, mijn jongen! Ga naar je kamer — ik moet voor de gasten zorgen!

Arnold had zijn boek weggelegd, kwam op haar toe, legde vleiend zijn arm om haar heen, en zei, zijn buitengewoon heldere, klare oogen smekend op haar gelaat gericht:

— Mag ik niet hier bij U eten? Of komt U bij mij? Het is zoo vreeselijk, zoo alleen te zijn.

— Ik beloof je niets, lieve jongen — maar ik zal mijn uiterste best doen! zeide de oude dame vriendelijk, terwijl zij hem over het blonde haar streelde. Maar je hebt toch Huntman?

— Huntman is heel aardig — maar ik houd toch meer van U, miss Craig! Ik heb net een gevoel alsof U heel goed mijn moeder — of anders mijn grootmoeder zou kunnen zijn.

Heel even vloog er een zonderlinge glimlach over het vriendelijke, oude gezicht van de huishoudster, en toen zei zij:

— Nu, ik zal zien wat ik kan doen. Als alles voor de lunch gereed is, en je wilt wat wachten, zal ik je gezelschap komen houden. Maar je weet wel dat grootvader eigenlijk niet wil dat je zoo wordt verwend!

— Als ik maar gezond was, dan zou ik er ook niet om vragen! hernam de jongen op droeven toon. Dan zou ik in Eton zijn, op het college! Ik zou rennen en ravotten —

en wat ben ik nu nog waard? Niemand geeft iets om me — mijn vrienden hebben mij verlaten — en met U praat ik zoo graag.

Hij had zich tegen haar aangevlijd, maar zij duwde hem zachtjes weer van zich af, en zeide:

— Nu moet je heusch naar je kamer gaan, Arnold — Huntman zal al op mij wachten — je weet dat ik alle sleutels heb, en hij moet de wijn uitzoeken. Er moet ook nog gedekt worden, er komen wel zes heeren lunchen, behalve je neef.

Zonderling genoeg liep er op het hooren van die woorden een rilling over het tengere lichaam van den knaap, en hij fluisterde heesch:

— Vindt U Cecil Darington ook zoo akelig, miss Craig?

— Foel, dat mag je niet zeggen, Arnold! bestrafte de huishoudster hem. Hij is je neef!

— Maar ik kan hem niet uitstaan! Er is iets in zijn oogen — dat mij altijd stil maakt, en mij vrees aanjaagt! Wij spreken ook maar zelden samen! Ik geloof dat hij net zoo'n hekel aan mij heeft als ik aan hem! Houdt U van hem?

— Ik heb mij geen oordeel aan te matigen, Arnold! antwoordde de huishoudster kortaf, en ga nu naar je kamer, anders breek ik mijn woord. Hier, neem die boeken maar mee, dan kun je ze daar verder lezen.

De jongen nam de groote, ingebonden boeken op, en miss Craig, zag, hoeveel moeite hij had om het zware pak onder zijn arm gekneld te houden. En dat was een telg uit het geslacht van de Seymours, welks naam reeds genoemd wordt in de geschiedenis der Kruistochten, wegens hun groote lichaamskracht, hun moed in den strijd, en hun behendigheid in allerlei spelen!

Een oogenblik bleef de oude vrouw den jongen nazien, die zich op zulk een wonderlijke wijze aan haar gehecht had, en ging toen ijlings haar huishoudelijke plichten vervullen, gaf de wijn uit, en verder alles wat er noodig was voor de lunch, en spoedde zich toen naar de kamer van den jongen.

Het was een groot, helder vertrek, gelegen naast de slaapkamer, waar Arnold een paar weken tevoren zoo vreeselijk was geschrikt van die geheimzinnige, lichtende oogen, welke men daarna nooit meer had teruggezien. Misschien kwam dat wel, omdat de gordijnen thans op bevel van den dokter gesloten moesten blijven, en dat er op aandringen van de huishoudster zelve tot zeer laat in den avond een

nauwkeurig toezicht in den tuin werd gehouden.

Arnold zat geheel alleen voor de keurig gedekte tafel, in droeve gedachten verzonken, en lusteloos met zijn zilveren servetring spelend, terwijl een van de oudste bedienden zonder leven te maken heen en weer liep met eenige schalen, en somtijds meewarig het hoofd schudde, als hij in het voorbijgaan een blik wierp op het bleeke, smalle gezicht van den jongen.

— Ga jij maar heen, Jim, zeide de huishoudster, zodra ze was binnengetreden. Ik zal den jonker wel gezelschap houden.

— Zooals U wilt, miss Craig! zeide de oude man, en hij verliet het vertrek en deed de deur dicht.

Arnold had even opgekeken, en begon nu klagend:

— Alweer portwijn! Ik houd er niet van in den laatsten tijd en de dokter laat ze mij toch drinken! Mag ik ze laten staan, miss Craig?

— Zeker niet, als het je is voorgeschreven, mijn jongen, antwoordde de oude dame vriendelijk.

— Drink dan met mij mede! Wacht, ik zal eens galant zijn, al heb ik niet veel meer van een ridder, en Uw glas vullen.

De wijn bevond zich in een fraai geslepen karaf, en de tengere hand van den jongen beefde een beetje, toen hij het zware voorwerp ophief, en het glas vulde, hetwelk naast het bord van de vriendelijke oude vrouw was neergezet.

Miss Craig nam het glas op, en wilde het aan haar lippen brengen, toen zij scheen te weifelen, en vroeg:

— Dat is zeker heel oude portwijn?

— O ja heel oud — minstens dertig jaren.

— Dat moet wel, want hij komt mij een weinig troebel voor.

Zij proefde er heel even van en vervolgde toen:

— De smaak is ook wat zoet, naar mijn meening! Neen, drink zelf maar niet, mijn jongen! Het komt mij voor — ik geloof niet dat die port goed is. Misschien wat lang in den kelder gelegen, of te veel geschud, — —

Arnold keek zeer verwonderd naar het gelaat van de oude dame, dat zeer bleek, en op een merkwaardige wijze vertrokken was. Zoo had hij haar nog nooit gezien.

Miss Craig was al opgestaan, had de beide glazen weer leeggeschonken in de karaf, zette die op een soort van laag buffet, en plaatste

zich toen weder aan de tafel, en Arnold kreeg tot zijn verwondering niets anders te drinken dan een weinig Victoriawater.

En de maaltijd verliep heel wat saaiër dan hij zich had voorgesteld, want de oude miss Craig sprak heel weinig, en scheen in haar

eigen gedachten verdiept te zijn, en nu en dan zag hij haar nog zeer heldere, blauwe oogen gaan in de richting van de kristallen karaf, gevuld met den port, dien hij niet drinken mocht — — —

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

Onverwacht intermezzo.

Dien zelfden avond bezocht dokter Craig opnieuw zijn zuster, in haar eenvoudige kamer. Ditmaal was zij alleen.

Het gelaat van den geneesheer stond strak en ernstig, toen hij even om zich heen zag, en op zachten toon vroeg:

— Kunnen we hier onmogelijk gestoord worden, Brand?

Onmogelijk!

— Des te beter! antwoordde Craig, en hij ging vlak naast de zoogenaamde huishoudster zitten, en vervolgde op fluisterenden toon:

— Ik heb den geheelen middag besteed met het onderzoek van het bloed, dat je mij gebracht hebt — en van den wijn, waarvan je mij ook een monstertje hebt gegeven. Laat ik je maar aanstonds zeggen, Brand, dat het onderzoek onze zwartste voorgevoelens bevestigt — die ongelukkige jongen wordt langzaam ter dood gebracht, en als wij niet bijtijds tusschenbeide gekomen waren, zou hij over een maand niet meer leven! En het ergste is, dat de schurk die hem naar het leven stond, tot op vandaag gewerkt heeft met een middel, hetwelk slechts zeer moeilijk is terug te vinden in het lijk van dengeen, die er langzamerhand mee vergiftigd is!

Brand was onder het dunne laagje schmink, dat zijn gelaat bedekte, op een vreeselijke wijze verbleekt, en zeide heesch:

— Dan moeten wij de zaak onmiddellijk aangeven, dunkt mij, Edward!

— De zaak is reeds aangegeven, Brand, bij ons beiden! zeide Raffles streng, en dat is voorloopig voldoende. Ik denk dat ik dien Cecil strenger kan straffen, dan de justitie het ooit zou kunnen doen. Bedenk dat hij nog altijd slechts behoeft te ontkennen, om vrij uit te gaan!

— Maar je hebt het bloed onderzocht! Daarin moeten dan toch sporen van het vergift zijn aan te toonen?

— Dat is ook zoo — maar het is een vergift, dat alleen maar bekend is aan de weinige reizigers, die Borneo hebben bezocht, en wel de duisterste binnenlanden van dat eiland. Er leeft daar een stam, die zich bij het uitoefenen van de jacht, nog altijd bedient van blaasroeren, meterlange bamboebuizen, omstreeks een vinger dik, en waaruit zij met zeer groote kracht dorrens weten te blazen, die gedrenkt zijn in een snelwerkend vergift, hetwelk een kleinen vogel, een buidelrat of een ander stuk klein wild op slag doodt.

— Maar dat is een vergift, Edward, dat zich met het bloed moet vermengen! Het blijft zonder uitwerking in de maag, vermoed ik.

— Dat doet het helaas niet, Brand — tenminste niet, wanneer men maar het geduld heeft van dien Darington, en genoeg zelf-beheersching om zijn tijd te kunnen afwachten. Men zou gerust wel tien van die dorens kunnen afkoken, en van het nat drinken zonder andere nadeelige gevolgen dan misselijkheid en hoofdpijn — maar als men dat maanden achtereen zou herhalen, dan zou tenslotte het gestel volkomen ondermijnd worden, de spieren zouden verslappen, de hersens zouden zelfs minder goed gaan werken kortom het slachtoffer zou vervallen tot een soort van vroegtijdige kindsheid en de dood zou vroeg af laat intreden.

— En je gelooft, dat de jonge Arnold —?

— O dienaangaande twijfel ik niet! Je weet welk een grondige studie ik heb gemaakt van alle vergiften, die thans bekend zijn, minerale zoowel als dierlijke en ook die uit het plantenrijk, om nog maar te zwijgen van de vergiften, die langs analytischen weg verkregen kunnen worden. Ik kan mij niet vergissen, Darington heeft veel gereisd, ook in Nederlandsch-Indië, en van de Gajoes kan hij van het vergift hebben gekocht, dat hij nu reeds sedert maanden in zeer kleine doses toedient aan dien ongelukkigen knaap!

— Er is toch wel genezing mogelijk? vroeg Brand ademloos.

— Algeheele genezing, mits onmiddellijk een einde worde gemaakt aan het optreden van dien schurk.

— Welnu, wij doen hem arresteeren, riep Brand woedend uit.

— Praat niet zoo luid! viel Raffles hem haastig in de rede. En wat het arresteeren betreft — dat heeft den tijd nog. Ik heb eerst nog een appeltje met hem te schillen — onze man is heel rijk, en ik herhaal je nogmaals, dat de bewijzen uiterst moeilijk te leveren zullen zijn!

— Maar de portwijn dan?

— Die was zonder eenigen twijfel vergiftigd. Hij bevat juist een dosis van het pijlengif van Borneo, en wellicht wat meer dan wel voorzichtig is van Darington! Ik denk dat hij ongeduldig begint te worden, nu die helse truc met de lichtende oogen mislukt is! Maar — kun jij aantoonen, dat het Darington is geweest, die het vergif door den wijn heeft gemengd?

— Ik kan het niet aantoonen, Edward — maar als wij maar geduld hebben, dan moeten

wij hem toch eenmaal weten te verrassen! Niemand wantrouwt mij hier in huis, niemand zou ook maar een seconde vermoeden, dat ik een helper ben van John Raffles, de jongen is van mij gaan houden, wonderlijk genoeg, en als wij nu maar weten te beletten dat hij van den port drinkt, dan zal Darington de doses steeds grooter willen maken, en tenslotte loopt hij in de val. Het was maar een goed ding, dat de oude huishoudster plotseling aan den dijk werd gezet. — — Wat was dat?

Brand had plotseling opgehouden en keek naar de deur.

— Wat is er? vroeg Raffles zacht.

— Ik weet het niet — ik meende een gerucht te hooren, maar ik zal het mij wel hebben verbeeld!

Maar Raffles was er niet de man naar, om zich daarmede tevreden te stellen. Met drie katachtige sprongen was hij bij de deur, opende ze bliksemsnel, en keek in de goedverlichte gang, links en rechts.

Er was echter niets te zien, en gerustgesteld sloot hij de deur weder, ging weer aan de tafel zitten en vroeg glimlachend:

— Heeft niemand nog eenig vermoeden wie je kunt zijn?

— Als dat zoo was, Edward, dan zou ik geen knip voor mijn neus waard zijn! gaf Brand verontwaardigd ten antwoord. De oude duitendief van een Seymour is, geloof ik, erg met mij ingenomen, al bromt hij wel eens wat. En Arnold is bijna hier niet weg te slaan. Ik vermoed dat de jongen instinctief gevoelt, dat ik een vriend van hem ben of een vriendin, zooals je het wilt nemen! Was het onderzoek van het bloed moeilijk?

— Tamelijk! Het was zeker al heel spoedig gesteld, of heb je dat niet kunnen controleeren?

— Binnen vijf minuten. Toen geleek het op gelei, en vijf minuten later was het reeds volkomen ingedroogd!

— Dat vermoedde ik wel! Nu, ik heb het eerst weder moeten warmen, in een reageerbuisje, en toen leverde het onderzoek niet zooveel moeite meer op. Het verwondert me nu ook niets, dat die jongen in dien toestand van halve versuffing is geraakt, en slap is als een vaatdoek. Maar een verblijf van een paar maanden aan zee of in de bergen, met goede kost, zou hem weer tot den oude maken, daarvan ben ik zeker.

— Dan wordt nu ook die ellendige grap met de lichtende oogen verklaarbaar! zeide Brand. Het is duidelijk, dat een zoo verzwakt gestel,

ook wat de zenuwen en de geest betreft, niet bestand is tegen zulk een heftigen schok. Het verwondert me, dat de jongen er niet dadelijk aan is bezweken!

— Dat zou maar heel weinig gescheeld hebben, Brand! hernam Raffles ernstig. En vertel mij nu eens iets van dien Darington.

— Wat zou ik je van hem kunnen vertellen? Hij is maar heel zelden thuis, luncht hier alleen, dineert ook soms hier, maar 's avonds vindt je hem hier zoo goed als nooit. Ik denk dat hij nu wel weer naar zijn club is, of naar een revue!

— Geloof je dat hij rijk is?

— In ieder geval heeft hij heel wat geld te verteren, dat is zeker!

— Goed zoo, dat is iets om te onthouden! Welnu dan, Brand, zet je oogen wagenwijd open en tracht, maar heel voorzichtig, te ontdekken op welke wijze onze man het vergif in dien portwijn weet te doen.

— Ik denk dat dat nog gemakkelijker gaat dan wij vermoeden! Want je moet weten dat de portwijn voor Arnold afzonderlijk wordt gehouden. Het is een uitstekend, oud merk. Het is waar dat ik den sleutel heb van den wijnkelder, maar hoe gemakkelijk kon Darington er geen tweeden laten bijmaken! Hij heeft dan niets anders te doen dan zoo'n flesch te openen het vergif erin te mengen, de flesch opnieuw te kurken en met lak te overtrekken. Als hij er een deel van den nacht aan besteedt, kan hij op die wijze gemakkelijk een paar flesschen tegelijk behandelen!

— Daar heb je gelijk in! Hoe het ook zij, blijft hem zooveel mogelijk van nabij gadeslaan, maar zonder je al te veel bloot te geven!

— Dat is juist de zaak! Ik weet niet wat het is, maar ik heb de laatste dagen den indruk dat hij mij wantrouwt! Hij kan mij soms over de tafel heen met zijn grijsgroene oogen zoo strak zitten aankijken, en slaat dan dadelijk zijn oogleden neer, als hij merkt dat ik het gezien heb!

— Dan kan ik je alleen maar de grootste voorzichtigheid aanraden, Brand. Je hebt toch alles voor een snelle vlucht bereid gemaakt?

— Ja, dat spreekt vanzelf! Als het noodig is, kan ik ieder uur van den dag of van den nacht op den loop gaan — maar ik denk niet dat het noodig zal zijn — ik ben trotsch op mijn uiterlijk al zeg ik het zelf!

— Terecht, want je ziet er waarlijk uit als een oude baker op een plaatje in een der oudste uitgaven van Dickens!, prees Raffles

hem. Nu ik geloof dat ik nu maar zal heengaan, want — —

Hij viel zichzelf plotseling in de rede, en luisterde scherp.

Nu meende hij zelf in de gang eenig gerucht te hooren, en een met moeite onderdrukt kuchje.

Weer was hij met enkele stappen bij de deur, rukte ze open, keek in de gang, sloot de deur bliksemsnel weer, deed er de zware knippen op, en wendde zich om.

— Politie! zeide hij lakoniek. Er is zooveel dus blijkbaar te hard gesproken, en Darington is nog veel slimmer dan we dachten! Het is een groot geluk te noemen dat een van de agenten verkouden is — bijna waren wij het ook geweest!

— Vervloekt! Dan was hij het dus, dien wij een kwartier geleden gehoord hebben! bromde Brand tusschen de tanden.

— Wel waarschijnlijk! Schuif vlug het raam open — daar zijn zij al!

Inderdaad werd er met kracht op de deur gehamerd, en een bevelende stem op de gang riep:

— Doe onmiddellijk open, of wij moeten het slot forceeren!

— Forceer dan het slot maar! riep Raffles vroolijk. Wij kunnen werkelijk geen bezoeken afwachten!

Brand had in allerijl bijeengegrist wat hij noodzakelijk moest meenemen, en zijn kapot-hoedje met de ouderwetsche linten op zijn hoofd vastgestrikt.

Zijn kamer lag op de tweede verdieping, in den linker zijvleugel van het groote huis, en daar had hij op gerekend.

In het kleine, ongebruikte kastje onder de diepe vensterbank lag een stevig touw opgerold, bevestigd aan een vingerdikken haak, dat alleen maar uit het raam behoefde te worden geworpen.

— Keurig ingericht! prees Raffles den jongeman, die al over de vensterbank was gestapt, en het dikke touw greep, om zich te laten afzakken.

Het was half negen in den avond en dus nog licht genoeg om tot op verren afstand alle bijzonderheden te kunnen onderscheiden.

En de eerste bijzonderheden, die Raffles zag, waren twee politieagenten, die daar in den tuin op wacht stonden, vlak onder het raam, waaruit het touw neerhing.

Maar er was natuurlijk geen keuze, en dit was de eenige weg om de vrijheid te herwinnen.

In de gang had Raffles minstens vier of vijf agenten gezien, aangevoerd door Darington in persoon, die dus blijkbaar voornemens was, alles op één kaart te zetten en va banque te spelen.

Het touw moest wel gebruikt worden, want er was geen balkon, er was geen regenpijp, en de verdiepingen waren zoo hoog, dat het legensgevaarlijk zou zijn geweest naar beneden te springen. En dit zou trouwens al heel dom zijn geweest, want dan zouden de agenten al heel weinig moeite hebben gehad zich van hen meester te maken.

Nu verdween het hoofd van Brand, en ondanks de vrij ernstige omstandigheden moest Raffles even glimlachen, toen hij het eerwaardige hoofd met het kapothoedje daar uit het gezicht zag verdwijnen.

Hij wachtte niet tot dat Brand geheel beneden was, maar volgde hem onmiddellijk, want de agenten op de gang deden geen half werk, maar waren druk bezig, met hun sterke vuisten de paneelen stuk te slaan.

De agenten daar beneden stonden met de handen in de zijden te grijnslachen, in de vaste overtuiging, dat zij met die oude dame en dien heer in zijn gekleede jas en zijn grijs puntbaardje niet heel veel moeite zouden hebben.

Maar het kwam anders uit

Want toen Brand nog twee meters van den grond was liet hij zich onverhoeds vallen, na zich met den voet een weinig van den muur te hebben afgezet, zoodat hij op een van de agenten terecht kwam, en met dezen ordebewaarder op den grond rolde.

De andere agent trok onmiddellijk zijn gummistok om zijn makker te hulp te komen, en dat was ongeveer het domste wat hij had kunnen doen, want onmiddellijk maakte Raffles van de gelegenheid gebruik, liet zich op zijn beurt vallen, en nog half in den val sloeg hij met een welgemikten kaakslag den agent neer.

Het was een knock-out in allen vorm, want het maakte den indruk, alsof de politieagent zich kalm ter ruste legde, en zich gereed maakte voor een slaapje.

Zijn collega verging het al weinig beter. Eigenlijk gezegd verging het den armen kerel heel wat slechter, want hij bleek zijn enkel te hebben verstuikt toen hij Brand op zich kreeg, en kon onmogelijk loopen.

Brand vergenoogde er zich dus mede, den man zijn revolver af te nemen, en ook den ander te ontwapenen, en het volgende oogenblik snelden de beide mannen, terwijl Brand zijn rokken met beide handen moest opnemen, als hazen door den tuin en waren verdwenen temidden van het ruige struikgewas, juist toen daarboven de deur krakend versplinterde, en de agenten binnenstormden.

Raffles, die onder het loopen eens achter zich keek, zag dat een van de mannen zich naar buiten boog, zijn twee kameraden daar zag liggen, en niet aarzelde zich aan het touw neer te laten, dra gevolgd door twee, drie van zijn collega's.

Maar van dat oogenblik af hadden zij niet de geringste kans van welslagen meer.

Want Raffles en Brand waren reeds bij het lage deurtje in den tuinmuur, waarvan de eerste steeds den sleutel bij zich droeg, dien hij zelf had gemaakt, en het volgende oogenblik stonden zij in de stille zijstraat, op geen twintig passen van de wachtende auto, waarbij Henderson stond, die geen spoor van verbazing toonde, toen hij daar zoo onverwacht Raffles zag terugkeeren in het gezelschap van een oude, eerwaardige, maar hem volkomen onbekende dame.

— Zoo snel je kunt de straat uit en naar huis, James! beval Raffles, en wat de teleurgestelde agenten van de beide vluchtelingen te zien kregen, was niets meer dan een heel klein stukje van het spatbord van de auto, die hen wegvoerde en het volgende oogenblik in een zijstraat was verdwenen.

HOOFDSTUK V.

Opnieuw de oogen.

En niet zoodra wisten zij zich in veiligheid, of Brand begon:

— Je zult me heel wat te vergeven hebben, Edward! waarschijnlijk heb ik te hard gesproken, en dan heb ik nog de stommitieit begaan, in den loop van het gesprek je naam te noemen!

— Je ziet, hoe gevaarlijk dit nog altijd is, Brand! zeide Raffles. Maar het is duidelijk, dat die Darington al vroeger wantrouwen heeft gekoesterd! Een man in zijn omstandigheden let op velerlei zaken, die aan ieder ander ontgaan! Het is ook mogelijk dat hij alleen maar achterdocht koesterde, en je naging, omdat hij zag, hoezeer de jonge Arnold zich aan je hechtte!

— Maar hoe durft de kerel zoo onbeschaamd zijn, politie op ons af te sturen, wetende waarvan wij hem verdenken?

— Daarvoor is niet eens heel veel onbeschaamdheid noodig, Brand! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Hebben wij reeds bewijzen? Neen immers! En zou een verstandig mensch geloof hechten aan de verklaring van een man als Raffles, of aan die van een anderen man, die zich als vrouw verkleed heeft om in het huis van Lord Seymour Higgs binnen te dringen — natuurlijk met zeer slechte bedoelingen? Neen, die Darington wist ook wel wat hij deed, toen hij aanstonds de politie waarschuwde, in de hoop, dat die hem wel zou bevrijden van een paar zeer lastige pottiekijkers, die hem wel eens aan de galg konden brengen! Want de Engelsche wet is zeer streng tegenover roofmoordenaars!

— Intusschen is nu het geheele plan mislukt, en moeten wij een ander bedenken!

Raffles gaf hierop niet aanstonds antwoord, maar staarde voor zich uit in de nu langzaam vallende schemering, raadpleegde zijn horloge, en riep toen uit:

— Ik denk dat wij er het beste aan doen, thans de zaak maar dadelijk uit te maken, en den ouden Seymour Higgs op de hoogte te brengen! Ik wil je wel bekennen, dat ik een oogenblik verliefde gedachte heb gewijd aan zijn brandkast, maar thans gaan andere dingen voor, want ik behoef je zeker niet te zeggen, dat het leven van dien jongen thans

zeer ernstig gevaar loopt. Ook Darington zal de zaken willen bruskeeren. Het is thans voor hem: er op of er onder, en ik denk, dat wij onmiddellijk handelend moeten optreden! Luister dus goed, Brand en handel nauwkeurig volgens de instructies, die ik je nu zal geven.

En gedurende tien minuten spraken de vrienden op ernstigen toon met elkander, totdat eindelijk de auto stilhield voor het huis in de Victoriastraat, want onderweg had Raffles zijn hoofd uit het portier gestoken, en Henderson een ander doel voor den rit genoemd.

Het kon omstreeks een uur later zijn, toen de oude Huntman niet zonder aarzeling met een kaartje in de hand het groote, hooge vertrek binnentrad, waarin zijn meester zich placht terug te trekken, wanneer hij den avond thuis doorbracht, en dan wilde hij liever niet gestoord worden.

— Deze heer verzoekt dringend, U te mogen spreken, mylord! begon Huntman, en hij trad met het zilveren blad, waarop het kaartje lag, op Lord Seymour toe, die in een gemakkelijken stoel gezeten was, en een zware sigaar rookte, ofschoon het hem streng verboden was door den ouden dokter Cummins.

Mylord las zijn avondblad, nam knorrig het kaartje van het blad, las den naam, en gromde:

— Ken ik niet! Wat wil die man?

— Het is geen man maar een heer, mylord! waagde de oude bediende.

Zijne lordschap scheen voor dit fijne onderscheid wel iets te gevoelen, want hij zei iets minder gemelijk:

— Wat wil die heer dan van mij? Kon hij het jou niet zeggen? Ik ben nu niet in een stemming om bezoek te ontvangen, na dat vervloekte voorval van zooeven! Hel en duivel — John Raffles in mijn huis, en een vervloekte indringer in vrouwenrokken! Stuur hem weg — ik wil hem nu niet ontvangen! Laat hij jou zeggen wat hij wil, en morgen nog maar eens terugkomen!

— Het spijt mij zeer, mylord, maar morgen zou het misschien te laat zijn! klonk plotseling een heldere stem bij de deur, en een heer trad binnen, rijzig, keurig gekleed, met een

fijn zwart kneveltje, die het Engelsch met een licht Fransch accent sprak.

Lord Seymour was toornig opgestaan, en wilde den bezoeker reeds de deur wijzen, die daar zoo onbeschaamd huisvredebreuk pleegde, maar deze hief met een glimlach de rechterhand op, en zeide:

— Hoor mij slechts vijf minuten aan, mylord, en oordeel dan zelf maar, of 'ge mij nog zult willen wegzenden: Is dit inderdaad het geval — dan belooft ik U op mijn eerewoord, dat ik U niet langer zal lastig vallen, maar aanstonds het veld zal ruimen!

De voormalige kolonel keek den bezoeker een oogenblik aan van onder zijn ruige, witte wenkbrauwen, en toen hij de ernstige uitdrukking zag op dat olijkleurige gelaat met de fijngeteekende wenkbrauwen, en toen hij nog dacht aan den klank van de woorden, die de bezoeker zooveen had gesproken, woorden waarin diezelfde ernst doorklonk — toen schikte hij zich in het onvermijdelijke, en bromde:

— Ik geef U vijf minuten mijnheer! Ik zal U ronduit verklaren, dat ik niet in de goede stemming ben om bezoeken te ontvangen. Er is hier zooveen iets voorgevallen, dat mij zeer geschokt heeft — en — de politie heeft nog geen tien minuten geleden mijn huis verlaten!

— Dat alles weet ik — mylord — en het is juist daarom, dat ik U thans kom bezoeken! hernam de vreemdeling rustig.

Lord Seymour keek hem een oogenblik strak aan, en gaf toen den ouden Huntman, die was blijven wachten bij de deur, een stommen wenk, waarop de oude getrouwe verdween, en de deur zachtjes sloot.

Toen kwam Lord Seymour vlak voor zijnen bezoeker staan, keek hem met zijn oogen, die nog altijd hun bevelenden blik hadden, onderzoekend aan, en zeide toen, met een tikje minachting in zijn stem:

— Zeker een particuliere detective, die al van de zaak gehoord heeft?

— Beter dan dat, mylord!

— Een detective van Scotland-Yard dan misschien?

— Nog heel wat beter, mylord! Ik ben John Raffles!

Lord Seymour moest snel naar een stoel leuning tasten om zich staande te houden, zoozeer was hij door schrik, woede, verbazing en nog andere gevoelens overmeesterd.

Hij werd beurtelings vuurrood en doodsbleek, en Raffles vreesde reeds, dat hij den ouden heer te zeer had geschokt door zijn

plotselinge mededeeling, toen Lord Seymour stotterde, bijna stikkend van drift:

— En dat komt U mij hier in mijn gezicht zeggen, mijnheer? Terwijl U nog geen uur geleden uit een raam van mijn huis gevlucht is, na twee arme agenten te hebben neergeslagen?

— O, ik durf nog wel heel andere dingen! antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Ik deed, wat ik wel moest doen, maar ik hoop van ganscher harte, dat die twee brave kerels reeds hersteld zullen zijn, en geen na-deelige gevolgen zullen ondervinden van hun trouwe plichtsvervulling.

— Maar wat belet me, mijnheer Raffles, om onmiddellijk mijn bediende te schellen en je te laten vastgrijpen?

— Dat belet U de liefde voor Uw kleinzoon, mylord! antwoordde Raffles op een toon van de grootste ernst. Dat belet U, dat U een gruwelijke misdaad niet ongestraft moogt laten! Dat belet U de vaste overtuiging, dat ik hier thans bij U kom, niet om U te schaden, zooals ik eerst voornemens was — gij ziet dat ik volkomen eerlijk ben — maar om U een grooten dienst te bewijzen, en een laaghartigen moord te voorkomen!

Raffles had met zooveel overtuiging en kracht gesproken, met zulk een diepen ernst in stem en woorden, dat lord Seymour, geheel ontdaan nu, in zijn stoel neerzank, en stamelde:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat bedoelt gij met die woorden?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mylord! Dat ik hier zooveen in Uw huis was in de gedaante van dokter Craig, den broeder van Uw nieuwe huishoudster, had een zeer bijzondere reden!

— Zeg mij eerst wie het was, die huishoudster — de duivel hale haar! bulderde Lord Seymour.

— Een zeer goed vriend van mij, mylord — en die de eer en de onderscheiding heeft genoten, tijdens den wereldoorlog onder Uwe bevelen te dienen! antwoordde Raffles glimlachend. Ik hoop dat U dit voldoende moge zijn! Zijn naam kan ik waarlijk niet noemen! Maar geloof mij — hij had hetzelfde goede voornemen als ik, toen hij zich bij U kwam aanmelden, met zijn uitstekende getuigschriften.

— Ga voort, ga voort, mijnheer! drong Lord Seymour ongeduldig aan. De reden van dit alles — de reden!

Alvorens te antwoorden, sloop Raffles naar

de deur en opende ze, teneinde zich te overtuigen, dat er zich niemand op de gang bevond.

Toen keerde hij weder terug, en vroeg op gedempten toon:

— Is uw neef Cecil Darington, thuis?

— Neen, die is ongeveer tien minuten geleden heengegaan, even voor de agenten vertrokken, die hier een onderzoek hebben ingesteld.

— Zijt gij er volkomen zeker van?

— Volkomen! Waarom vraagt gij mij dat?

— Omdat hij volstrekt niet mag hooren wat wij hier bespreken! Het is bijna ons ongeluk geworden, van mijn vriend en van mij, dat hij ruim een uur geleden langs de deur van de kamer sloop, en een deel van wat wij daar bespraken afluisterde.

— Hij deed zijn plicht, mijnheer, en niets anders, toen hij de politie ging waarschuwen! riep de oude edelman op heftigen toon. Durft gij het soms ontkennen.

— Ja, dat durf ik, mylord! riep Raffles met stemverheffing. Hij deed niet zijn plicht, hij dacht alleen maar aan zijn eigen veiligheid — en aan nog iets anders. Hij wilde slechts voorkomen dat wij hem den voet dwarszetten bij zijn moorddadige plannen!

— Moorddadige plannen? herhaalde Lord Seymour heel langzaam.

— Hij wilde Uw kleinzoon Arnold Seymour uit den weg ruimen! antwoordde Raffles afgemeten.

Een oogenblik geleet het, alsof de slag den ouden edelman zou verpletteren.

Zijn oogen puilden hem uit het hoofd, en de hand, die op de leuning van zijn stoel lag, sidderde zoo heftig, alsof een beroerte hem getroffen had.

Zijn stem had bijna geen klank, toen hij er met moeite uitbracht, na herhaaldelijk zijn lippen te hebben bevochtigd:

— Wat heeft dat te beteekenen? Zijt gij krankzinnig geworden?

— Ik ben volkomen bij mijn verstand, mylord! antwoordde Raffles, en nu lag er een klank van medelijden in zijn stem. Wat ik U daar zeg is helaas maar al te waar. Uw neef, die met U onder hetzelfde dak woont, is reeds gedurende maanden bezig, heel langzaam, heel voorzichtig, zoodat ieder bewijs tegen hem van tevoren waardeloos lijkt, Uw kleinzoon te vermoorden! Moet ik U de reden nog zeggen? Erft hij niet alles van U, titel en fortuin, als de jongen sterft?

— Hij erft alles — want mijn oudste zoon —

die alles had zullen krijgen, wanneer hij niet —

Een snik, die hem deed schudden, belette hem verder voort te gaan, maar plotseling kwam hij half overeind uit zijn stoel, en zijn geheele lichaam trilde, toen hij met moeite stamelde:

— De bewijzen! De bewijzen voor hetgeen gij daar zegt!

— Gij zult ze hebben, want ik weet dat gij er recht op hebt! hernam Raffles. Luister dan! Gij herinnert U natuurlijk den nacht, toen Arnold zoo heftig schrikte van een paar wonderlijk lichtende oogen?

— Gelooft gij, dat ik dat ooit vergeet? zeide de oude edelman op heftigen toon. De jongen had aan een nachtmerrie geleden, dat is duidelijk!

— Hij leed niet aan een nachtmerrie, mylord — hij zag die oogen werkelijk!

— Hoe kunt gij dat weten?

— Ik weet het — omdat mijn vriend en ik diezelfde oogen ook gezien hebben, en wij, volwassen mannen, die heel wat hebben beleefd, voelden het koude zweet op ons gelaat, toen wij die verschrikkelijke oogen zagen in de duisternis.

— Hoe kunt gij ze gezien hebben? Hoe is zoo iets mogelijk?

— Wij waren in den tuin, mylord, nadat wij met een valschen sleutel door het kleine tuinpoortje waren binnengegaan, en wij stonden op het punt, bij U in te breken! antwoordde Raffles, zonder eenige stemverheffing, terwijl hij den ander met zijn klare, grijze oogen rustig aanzag.

De oude man zonk weer terug in zijn stoel, en hij had eenigen tijd noodig om dit alles te verwerken.

Het kwam te plotseling, en hij was oud — hij kon dit alles niet meer verdragen — het dreigde hem te verbrijzelen.

Dat hij een moordenaar onder zijn dak gehuisvest had, een lage sluipmoordenaar, die het voorzien had op het leven van een knaap, vroeger krachtig en flink, en die zijn oogappel was geweest! En dat deze zonderlinge man, die daar nu tegenover hem stond, hem zoo kalm in het gezicht zeide, wie hij was, en wat hij in dien nacht was komen doen.

Even drukte Lord Seymour de magere, aristocratische handen tegen het gelaat en toen kwam het steunend over zijn lippen:

— Wat gij daar zegt is verschrikkelijk! Maar wat beteekent het? Vanwaar kwamen die oogen? Aan wie behoorden zij?

— Uw neef moet het gedaan hebben!

Het was zijn doel den jongen die hem in den weg stond, na zijn gestel eerst te hebben ondermijnd, te dooden door een plotselingen, heftigen schrik — en bijna was hij erin geslaagd, want gij weet zelf wel, dat Uw kleinzoon bijna twee weken lang op den rand van het graf heeft gestaan, en zeer ziek is geweest.

— Maar waarom hebt gij hem dan niet onmiddellijk neergeslagen — waarom hem niet gegrepen, dien ellendeling?

— Dat zouden wij zeker gedaan hebben, mylord, indien wij alles dadelijk hadden begrepen, en indien wij hem slechts hadden gezien! Maar wijzelve zagen in den duisteren tuin niets anders dan die afschuwelijke oogen, die straalden met een bovenaardsch licht! Een paar seconden later was het reeds te laat, want toen was het geheele huis in rep en roer door den vreeselijken gil van Uwen kleinzoon, en wij konden toen niets anders doen dan haastig de vlucht nemen!

— En waaraan is het dan toe te schrijven, dat gij later mijn neef verdacht hebt van die daad?

— Dat was eenvoudig het gevolg van rede-neering, mylord! Ik heb dergelijke zaken vroeger wel meer beleefd, en tot oplossing gebracht. Maar om volkomen zekerheid te verkrijgen, bracht ik mijn vriend hier in huis, vermomd als een waardige, oude dame, en zijn taak was slechts, een oog in het zeil te houden, en bewijzen bijeen te brengen.

— Wat bewoog U tot die daad, mijnheer, U, die ons volkomen vreemd zijt?

— Slechts de behoefte, de aandrift, mylord, om gepleegd onrecht te wreken, antwoordde Raffles rustig. Gij zult toestemmen, dat mijn vriend gelegenheid te over had, in die week, om eens opruiming te houden onder Uwe bezittingen! Ikzelf heb hem herhaaldelijk bezocht, mij uitgevende voor zijn broeder, dokter Craig, en ook ik had van die gelegenheid gebruik kunnen maken. Maar men kan geen twee zaken tegelijk doen, en mijn grootste belangstelling ging niet uit naar Uw brandkast, maar wel naar dien schelm van een Darington, en zijn methodes! En wij zouden zeker geslaagd zijn in ons opzet, als mijn vriend zoeven niet zoo onvoorzichtig was geweest, te luid te spreken, zoodat Darington, die toevallig of met opzet voorbijkwam, een deel van ons gesprek kon afluisteren, en zich toen haaste, de politie te gaan waarschuwen, dat John Raffles en zijn medeplichtige zich in Uw huis bevond.

— Het klinkt als een sprookje! steunde

de oude edelman, met de hand tegen het voorhoofd gedrukt. Ik kan het nog steeds niet gelooven, dat mijn neef, al heb ik nooit veel sympathie voor hem gevoeld, tot zooiets monsterachtigs in staat is! Gij hebt zoo gesproken van een langzame vergiftiging! Waarop steunt gij die aanklacht?

— Op de volgende feiten, mylord! De aard van de ziekte, waaraan Uw kleinzoon leed, heeft mij, die niet alleen inbreker maar ook geneesheer ben, aanstonds verrast; ik droeg mijn vriend op, mij een paar druppels bloed van Arnold te bezorgen, ik onderzocht die onder de microscoop en in het reageerbuisje — en de uitslag van dat onderzoek bevestigde mijn vreeselijkste vermoedens. — Deze zonderlinge ontbinding van het bloed, dit bijna volkomen gemis van roode bloedlichaampjes, dit veel te vlugge stollen van het bloed — dat alles kon alleen het gevolg zijn van een vergiftiging met een plantaardig vergif, hier in Europa niet bekend, maar daarentegen wel in sommige gedeelten van Nederlandsch Oost-Indië! Het vergif werd door den portwijn van Uwen kleinzoon gemengd, die uitsluitend voor hem bestemd was! Nog een maand — twee maanden — wellicht ook een half jaar, en dan zou de ongelukkige knaap, als het ware zijn uitgegaan als een nachtkars en gestorven zijn aan uitputting van krachten — en geen enkele Europeesche geneesheer zou aan iets anders hebben gedacht dan aan verregaande bloedarmoede. Ik vermoed dat het Uwen neef een weinig te lang duurde, en daarom heeft hij die truc met de lichtende oogen verzonnen.

Het bleef verscheiden minuten doodstil in de kamer na deze woorden, en Raffles keek vol mededoogen neer op de gebogen gestalte van den grijsaard, die daar onbewegelijk neerzat, schier verpletterd door den slag, die hem zoo onverwachts getroffen had.

Een moordenaar in het geslacht van de Seymours! Al was hij dan ook een lid van een zijtak — het was en bleef een onuitwischbare schande!

Eindelijk hief Lord Seymour langzaam het doodsbleeke gelaat naar Raffles op en sprak met trillende stem:

— Ik gevoel wel mijnheer, dat ik U dankbaarheid verschuldigd ben, al zult gij wel niet van mij verlangen, dat ik met groote sympathie voor Uw plannen te mijnen opzichte vervuld ben.

— Dat neem ik U volstrekt niet kwalijk, mylord, hernam Raffles met een flauwen glim-

lach. Waarschijnlijk zou ik in Uw plaats juist zoo denken! Ik verzeker U echter, dat Uw geld voor mij volkomen veilig is — want het is niet mijn gewoonte, de lieden te bestellen, en tegelijkertijd hunne belangen te verdedigen — tenminste wanneer die belangen verband houden met een zaak van leven of dood! Ik ben echter niet uitsluitend hier bij U gekomen, zoo spoedig na mijn ontvluchting, om U dit alles te openbaren, mylord!

— Wat had gij mij dan nog meer te zeggen?

— Ik kom U ernstig waarschuwen! Want Uw neef zal zijn plannen nog niet opgeven! Bedenk dat het hier gaat om een fortuin van vele millioenen pond sterling! En nu spreek ik nog niet eens van den titel! Om dat alles te veroveren zal Darington stellig nog een poging wagen — en dat natuurlijk zoo spoedig mogelijk, omdat hij er niet zeker van kan zijn, welken zet de tegenpartij nu gaat doen. Ik betwijfel of hij zoover gaat, te vermoeden, dat ik het zou wagen, hier zoo spoedig terug te keeren, maar hij dient toch rekening te houden met de mogelijkheid, dat ik, weer vrij zijnde, U schriftelijk zou waarschuwen! Dan zou de knaap natuurlijk aan zijn invloed onttrokken worden, ver uit zijn nabijheid worden gebracht, hij zou kunnen genezen, en al die afschuwelijke inspanning zou vruchteloos zijn geweest! Dat moet hij tot iederen prijs trachten te voorkomen!

— Maar dan — dan is het mogelijk — dan wil hij misschien vannacht nog — begon de oude edelman, over zijn geheele lichaam trillend.

— Daarom juist kwam ik nu bij U! viel Raffles hem op ernstigen toon in de rede. Hij moet zeer snel handelen, wil hij zijn plannen niet in duigen zien vallen! Hij weet nu dat Raffles hem verdenkt, hij moet betwijfelen of ik hem thans wel openlijk zal durven aanklagen, maar hij mag zelfs de kans niet loopen dat Arnold wordt weggezonden, in het geheim, naar een plek, die hij niet kent, teneinde daar volkomen te genezen. Want genezen zal de knaap stellig, wanneer hij den giftigen wijn niet meer drinkt, en naar een dorp in de bergen of aan zee wordt gezonden!

Weer bleef het even stil, en toen begon Lord Seymour op zachten toon:

— Ik zal U iets zeggen, mijnheer! Gij moogt zijn wie gij wilt — gij hebt daar een edele daad bedreven jegens onze familie en die wil ik U beloonen door openhartigheid van mijn kant. Nog nimmer heb ik dit tegen een van mijn weinige vrienden gezegd — maar

gij zult het weten! Ik zal zeker niet lang meer leven, want ik gevoel dat deze afschuwelijke gebeurtenis mij geknakt heeft — en in de laatste maanden gevoel ik mij toch al niet sterk meer. Welnu, die laatste dagen zou ik willen missen, wanneer mijn oudste zoon slechts zijn ongelijk wilde bekennen, mij vergiffenis vroeg! Het is hard voor een vader, zoo zijn natuurlijke opvolger te zien heengaan, met een vrouw, die hem onwaardig was!

— Een oogenblikje, mylord, zoo viel Raffles hem op zachten toon in de rede. Waarom was die vrouw uwen zoon onwaardig?

— Zij was een tooneelspeelster, mijnheer! antwoordde de oude edelman op heftigen toon. Begrijpt gij, wat dat zeggen wil?

— O ja, ik begrijp het heel goed! antwoordde Raffles kalm. Ik ken tooneelspeelsters, aan wie ik mijn zoon, indien ik er een had, en hij had daartoe den leeftijd bereikt, met een volkomen gerust hart ten huwelijk zou geven. Ik ken tooneelspeelsters met een edel hart, en met een onberispelijken levenswandel, uitstekende moeders, en trouwe echtgenooten! wat verder?

— Maar het beroep, het beroep, mijnheer!

— Welnu? Is het soms geen zeer schoon beroep? Maar ik begrijp wel, dat wij het over zulke zaken niet spoedig eens zullen worden! Er is natuurlijk iets anders. Die vrouw heeft Uw zoon bedrogen, hem schandelijk verlaten —

— Neen, mijnheer, zij is nog altijd bij hem!

— Zij is nog bij hem? Ah, ik begrijp het al! Dan is zij verkwistend, zij werpt het geld, dat hij verdient, met volle handen het raam uit —

— Ook dat niet, mijnheer! Goede vrienden van mij daarginds hebben mij meenen te moeten inlichten — zij verdient zelf veel geld, en is zuinig.

— Ook dat niet? Wel dan zal het U natuurlijk leed doen, dat niemand Uw zoon meer wil bezoeken, dat hij als een paria beschouwd wordt, dat zijn huis altijd leeg is, zonder vrienden, zonder bezoekers —

— Neen mijnheer, hun huis is menigmaal vol gasten — president Coolidge zelf wordt vaak onder hen gezien.

Raffles had zich langzaam op een stoel tegenover den grijsaard neergelaten en zeide nu hoofdschuddend:

— Dat is het dus ook niet? Zijt ge dan niet zeer onredelijk? Speelt Uw trots U hier geen parten? Is het niet mogelijk, dat gij niet de

minste wilt zijn? Hebt gij wel eens goed nagedacht, wat het zou zijn, Uw kleinkinderen om U heen te hebben — allen? Die zullen er toch wel zijn?

— Drie jongens — twee meisjes, mijnheer! antwoordde de oude man, zonder op te zien.

En eensklaps scheen hij allen tegenstand te laten varen, hij boog het hoofd nog dieper, hij kneep zijn witte handen tot vuisten in een, en zeide dof:

— Misschien ben ik ook maar een oude, dwaze man! Het is waar, ik ben trotsch — ik heb nooit willen toegeven! Dat wilde ik U zooeven zeggen. Ik houd heel veel van Arnold, de jongen is altijd het zonnetje in huis geweest, toen zijn oom vertrok, met de vrouw die hij zoo lief zeide te hebben — en hij krijgt ook een groot legaat van mij, maar mijn hart, mijn oud, gebroken hart, is nog altijd bij den oudste, bij Philippe!

Raffles legde heel zachtjes zijn hand op den schouder van den ouden man, die geheel vergeten scheen te zijn wie daar tegenover hem zat, en vroeg:

— Heeft hij U ooit geschreven?

— Herhaalde malen — ik opende zijn brieven niet, en zond ze terug! steunde de oude edelman.

— Daaraan hebt gij heel, heel verkeerd gedaan! ging Raffles voort, met zijn diepe, wel-luidende stem. Ja, het is de beruchte inbreker, die het U zegt, mylord! Gij hebt iets vernield — het schoonste dat er in het leven van den mensch bestaat — de liefde tusschen vader en zoon. Maak het nog goed, bekeer U, bedenk wat die vrouw voor hem is, bedenk, dat gij de poorten der Eeuwigheid zult binnengaan met een wroeging in Uw hart, die zal branden en schrijnen, en waarvoor geen geneesmiddel meer zal zijn!

Hij had de trillende hand van den ouden man gevat, en diens stem was bijna niet te verstaan, toen hij ten antwoord gaf:

— Gij hebt gelijk, gij hebt duizendmaal gelijk! En als het nog niet te laat is, dan zal ik het nog goed maken, dat zweer ik! Maar nu eerst deze dringende, deze verschrikkelijke zaak uitgemaakt! Wat raadt gij mij, gij, die dit raadsel hebt opgelost?

— Gij wilt immers zooveel mogelijk de politie buiten de zaak houden?

— Tot iederen prijs, als het maar eenigszins mogelijk is! Mijn naam is toch reeds te veel op ieders lippen geweest, toen mijn oudste zoon mij verliet.

— Ik zie, dat de oude trots van den ver-

bitterden edelman voor een oogenblikje weer boven komt! zeide Raffles glimlachend. Maar ik kan het wel begrijpen. Welnu — dan heb ik U dezen raad te geven! Sta mijn vriend en mij toe, dezen nacht hier in huis te blijven — en ons verdekt op te stellen, in de nabijheid van de kamer van Uw kleinzoon.

— Maar gij gelooft toch niet — gij gelooft toch niet in werkelijkheid, dat Darington het zou durven wagen hem zoo spoedig te vermoorden?

— Zeker niet met dolk of revolver, mylord? antwoordde Raffles haastig. Dat zou de allergrootste dwaasheid zijn, maar wellicht zal hij nog een poging wagen om hem aan het schrikken te maken met de lichtende oogen — en wie weet zou hij thans slagen, nu Uw kleinzoon zoo zwak is, en nog niet genezen van den vreeselijken schok van veertien dagen geleden.

— Maar — de eerste maal geschiedde het in den tuin!

— Dat kan Darington thans niet meer doen, omdat de gordijnen op last van dokter Cummins gesloten moeten blijven! Is de deur van de slaapkamer des nachts afgesloten? Ik bedoel de deur naar de gang?

— Voor zoover ik weet is dat nooit gebeurd! Huntman slaapt in een kamer naast die van mijn kleinzoon, en dat leek ons veilig genoeg.

— Dat is een gelukkige omstandigheid! Want nietwaar — als Darington inderdaad iets in het schild voert voor dezen nacht, dan moet hij natuurlijk beginnen, Huntman terzijde te stellen, want diens aanwezigheid zou hem hinderen bij het volvoeren van zijn plan.

— Dat is zeer juist geredeneerd! riep de oude edelman uit. Zal ik Huntman hier roepen? Gij ziet dat ik U volkomen vertrouw! Ik heb nog nooit zoiets vreemds gezien, maar het is de volle waarheid! Wie mij eens voorspeld zou hebben, dat ik mij zou be-geven in een veldtochtsplan met — met —

— Zeg het woord gerust, mylord — met den Gentleman-Inbreker! voltooide Raffles met een kort lachje den zin.

— Om kort te gaan, met John Raffles, die zou van mij den wind van voren hebben gekregen! Maar ik gevoel, dat gij mij ten beste raadt! Welnu, zal ik Huntman roepen?

— Dat ware misschien niet kwaad! antwoordde Raffles langzaam, Hij is immers volkomen vertrouwd?

— Wel, hij heeft Arnold zien geboren worden! Hij heeft hem leeren paardrijden,

leeren visschen, de jongen heeft op zijn knieën gespeeld!

— Uitstekend! breng gij dan den braven ouden man voorzichtig op de hoogte, zeg hem waar het om gaat, en — neen, dat is toch te gevaarlijk! viel Raffles zichzelf in de rede. Die Darington is een ware duivel van sluwheid, en als wij Huntman alles gingen zeggen, dan zou de oude man zich misschien niet goed kunnen houden, zijn gezicht zou het verraden, en Uw neef zou gewaarschuwd zijn en begrijpen dat er een complot tegen hem gesmeed wordt. Het is dus beter hem volkomen buiten de zaak te laten — maar hij moet het U onmiddellijk zeggen, wanneer Darington hem aanspreekt, en hem een of andere opdracht geeft, welke dat ook moge zijn! Zijn die twee nogal goed met elkander, zooals men dat noemt?

— Dat kan ik niet zeggen! antwoordde Lord Seymour met een grimmig lachje — Huntman zou natuurlijk liever zijn tong afbijten dan het te bekennen, maar hij beschouwt mijn neef als een soort indringer — en die houdt hem voor een ouden lastpost, niet al te vlug meer ter been.

— Dat treft ook al bijzonder goed! Huntman komt U dus zeggen, welke opdracht hij van Darington heeft ontvangen — en daarnaar zullen wij handelen! Het komt er op aan, dat Darington niet de minste achterdocht koestert, en ik moet U dus vooral op het hart drukken, U volstrekt niet te verraden, wanneer gij Uw neef soms vanavond nog mocht spreken!

— Ik zal mijn uiterste best doen, al zal het mij moeilijk genoeg vallen! hernam de oude heer brommend. Trouwens, onze omgangstoon is nooit heel erg vriendelijk! Ik heb hem al een paar malen in overweging gegeven, een jonggezellenwoning te betrekken, want hij is rijk genoeg, door een erfdeel van zijn moeder, en hij heeft dat ook toegezegd, maar het telkens uitgesteld.

— Nu, dan heb ik U verder niets anders te vragen dan het mij onmiddellijk te laten weten, of Darington iets zegt, en wat hij zegt! En vooral — als hij soms den ouden Huntman met een zeer verre boodschap van huis mocht zenden, al was het naar een andere stad, dring er dan niet al te sterk op aan, dat zijn plaats door een andere bediende wordt ingenomen. Met mijn vriend zal ik wachten in den tuin, bij het groengeschilderde poortje, en daarheen kunt gij Uw vrouwden bediende sturen met hetgeen ik de

berichten uit het hoofdkwartier zou willen noemen!

Raffles was opgestaan, Lord Seymour volgde zijn voorbeeld, en toen deze zijnen bezoeker een trillende hand toestak, zag Raffles pas, hoe oud hij eensklaps geworden leek, hoe bleek en ingevallen zijn wangen waren, hoe wit zijn haar, en met vreeze vroeg hij zich af, of die oude man nog wel ooit zijn oudsten zoon levend terug zou zien....

— Alles zal geschieden zooals gij het gezegd hebt, mijnheer Raffles, zeide Lord Seymour, en hij vatte de sterke hand van Raffles tusschen zijn bevende vingers, en drukte ze, alsof hij ze wilde verbrijzelen! Gij hebt mij zooeven goeden raad gegeven, neem er nu ook een aan van een ouden man, die met een voet in het graf staat. Laat dit beroep varen, dat U vroeg of laat in ellende, vernedering en schande moet storten!

— Ik kan het beroep niet verlaten, mylord — omdat het mij niet verlaat! antwoordde Raffles op doffen toon. Meermalen hebben vrienden dit tot mij gezegd — steeds moest ik weigeren. Ik steel niet voor mijn genoegen, en dit moge U voldoende zijn! Duizenden zijn van mij afhankelijk, die anders in armoede en verdrukking zouden leven — en ik heb nog veel onrecht goed te maken, zeer veel! Om dat te kunnen doen heb ik geld nodig, altijd maar meer geld, en ik haal het daar, waar het te krijgen is — bij de rijken dezer aarde. En nu zullen wij liever hier niet meer over filosofeeren, mylord, het is reeds bijna half elf, en Uw neef kon wel eens ieder oogenblik terugkeeren. A propos wanneer begeeft Uw kleinzoon zich ter ruste?

— Nooit later dan half tien!

— Weet hij iets van hetgeen er zooeven met mijn vriend en mij is voorgevallen?

— Niets! Darington zelf gaf mij den raad, er voorloopig tegenover hem over te zwijgen!

— Zeer begrijpelijk! zeide Raffles sarcastisch. De jongen zal dus nu wel slapen!

— Dat hoop ik tenminste!

— Dan ga ik nu heen, en ik wacht de berichten van Uwen bediende!

— Hebt gij geen hulp nodig?

— Bedoelt gij om Darington te ontmaskeren? vroeg Raffles met een glimlach. O neen, dat kunnen wij beiden gemakkelijk af, mijn vriend en ik!

— Maar wat zullen wij met den ellendeling doen, als het inderdaad blijkt dat gij gelijk hebt?

— Dat is iets, mylord, wat gij werkelijk

aan mij moet overlaten! Als gij meent, dat ik iets verdiend heb met mijn tijdige waarschuwing, vraag dan niet wat ik met hem zal uitrichten! Maar geloof maar dat hij gestraft zal worden, erger misschien, dan zelfs de strengste rechter hem zou straffen! O neen, schrik niet — wij denken er niet aan om hem te doden! Gij zult het wel zien — en ik denk dat gij tevreden zult zijn!

En voor de oude man nog iets had kunnen zeggen, was Raffles verdwenen, en de grijsaard bleef alleen, in zijn groot, hol vertrek, alleen met zijn martelende gedachten. Er was te veel geschied op dien dag — hij geloofde het ternauwernood te kunnen dragen.

Hij schelde Huntman, en gaf den ouden man schijnbaar zonder eenig opzet last, het hem te komen zeggen, indien zijn neef hem een of andere opdracht mocht geven.

Om elf uur kwam Darington thuis, ging naar zijn kamer, belde daar, had een kort gesprek met Huntman, en trok zich toen terug naar zijn werkkamer, om daar een aantal brieven te gaan schrijven, naar hij zeide.

Vijf minuten daarna stond Huntman in het vertrek, waar Lord Seymour nog altijd onbeweeglijk in zijn leunstoel zat, en zeide op zijn wat slependen toon:

— Mijnheer Darington heeft mij gezegd, dat ik nog even een brief voor hem moest posten, mylord! Hier is hij! Voor zijn vriend, die hem hier wel eens bezoekt!

De oude edelman hoorde verbaasd op, verbaasd en toch tevens gerustgesteld! Zou Raffles zich dan vergist hebben? De dichtstbijzijnde bus was nauwelijks vijf minuten loopen van het huis verwijderd!

En het was onmogelijk zulk een gruwelijk plan binnen de tien minuten ten uitvoer te brengen, terwijl daarenboven de meeste bedienden nog niet naar bed waren, en hij zelf zich immers ook pas over een half uur naar zijn slaapkamer zou terugtrekken!

Toch begreep hij dat hij ook dit aan Raffles moest berichten, en hij zeide dus op zachten toon tot den ouden man:

— Zeg hetzelfde wat je mij daar verteld hebt aan de twee heeren, die je zult vinden bij het groene tuinpoortje! Kijk mij niet zoo dom aan, schaapskop! Ik weet heel goed wat ik zeg! Vlug een beetje, en geen woord hiervan aan mijnheer Darington! Heb je me goed begrepen?

De oude Huntman begreep er geen sikkepit van, maar hij ging toch onmiddellijk doen wat hem bevolen was, eenvoudig om-

dat hij dat zoo al drie-en-twintig jaren gewend was.

Hij bleef ongeveer een kwartier weg, en toen zag de oude Seymour hem weer voor zich, met een uitdrukking van de grootste verbazing en ook van ongerustheid op zijn goedig, rimpelig gezicht.

— Wat is er? Je hebt toch je boodschap goed gedaan? vroeg Lord Seymour barsch.

— Natuurlijk mylord! Ik heb daar inderdaad twee keurig gekleede heeren gevonden, en de boodschap overgebracht, en U raadt nooit wat een van die heeren vroeg!

— Wat dan, uilskuiken? Je zult het toch niet wagen, om me te laten wachten.

— Hij vroeg of ik gewend was om iets te drinken vóór ik naar bed ging!

— En wat heb je toen geantwoord!

— Wel, de waarheid, mylord! Dat ik jarenlang een klein glaasje gerstewater dronk, voor ik in bed stapte. Toen vroeg hij, of iedereen in huis dat wist, en ik heb dien heer gezegd, dat dit inderdaad het geval was en dat men zelfs den draak wel eens met mij stak om die gewoonte!

— Vervolgens?

— Vervolgens zei die vreemde heer, dat ik nog niet moest gaan slapen, maar eerst nadere bevelen afwachten, dat gij alles goed vond, en tenslotte vroeg hij wanneer de andere bedienden gingen slapen, en ik heb op al die vragen geantwoord, zooals gij mij bevolen had.

— Het is goed, Huntman, zeide Lord Seymour, in gedachten verzonken. Je zult het vreemd vinden, wat er gebeurt — maar naderhand zul je het zelf wel begrijpen, misschien spoediger dan ons allen lief is! Waar is mijn neef op het oogenblik?

— Hij zit voor zoover ik weet nog op zijn kamer, mylord!

De oude man wilde nog iets zeggen, maar achter hem klonk een licht geritsel, en toen hij onwillekeurig omkeek, zag hij den zelfden vreemden, keurig gekleeden heer achter zich staan, die hem zoeven, in den tuin, zulke zonderlinge vragen gesteld had.

De oude bediende schrikte niet weinig, want hij kon zich volstrekt niet begrijpen, hoe die raadselachtige, late bezoeker zoo ongemerkt was binnengekomen, terwijl toch de achterdeuren naar zijn beste weten gesloten waren.

Raffles trad aanstonds naar voren, en begon op zachten toon:

— Ik geloof dat het oogenblik om te han-

delen is aangebroken, mylord! Er kan niet aan getwijfeld worden, of — een zeker iemand heeft onzen ouden vriend hier met een korte boodschap het huis uitgezonden met een bepaald doel — en dat zal wel in verband staan met het glas gerstewater, denk ik! Luister dus goed, vriend, want van jouw schrandtheid zal heel wat afhangen! Je gaat op den gewonen tijd naar bed, maar je zult je er wel voor wachten, het glas gerstewater leeg te drinken! Integendeel, je zult het leeggieten in een fleschje, dat je voor dat doel zult gereedzetten — maar zoo dat niemand het bemerkt! Dan zul je je gewoon ontkleeden, en je ter ruste begeven, en je slapende houden — maar voor dien tijd zal ik mij met een van mijn vrienden in je kamer hebben begeven, en mij daar goed hebben verstoppt. Sluit je de deur naar de gang van je kamer steeds?

— Nooit mijnheer! antwoordde de oude bediende, zeer verschrikt en verbaasd van zijn meester naar dien zonderlingen vreemdeling starend, en verbleekend bij de gedachte dat dit alles iets heel ergs te beteekenen had.

— Des te beter! Luister dan goed, en bedenk dat van je kalmte heel veel kan afhangen! Wat er ook moge gebeuren, houd je slapend, en help mij slechts als ik je daarom zal vragen!

Huntman keek den ouden edelman vragend aan, en deze zeide op doffen toon tot den trouwen bediende:

— Doe alles wat deze heer je zegt, Huntman! Nog vannacht zul je wel begrijpen, waarom dit alles gedaan wordt! Ik wilde, dat het reeds voorbij was — het is mij alsof alles rondom mij ineenstort — ik zal het wel niet lang meer maken, denk ik! Ga nu maar niet aanstonds weer grienen, Huntman, want dat helpt mij toch geen zier! Wat drommel, wij zijn tezamen in den oorlog geweest, en ik heb je nog nooit zien huilen. Vooruit, slug wat, en doe wat je bevolen is!

Hoofdschuddend, geheel overstuur, verliet Huntman het vertrek, en begaf zich naar zijn slaapkamer, en hij werd op den voet gevolgd door Raffles en Brand, die in een duister hoekje gewacht had, en toen sloot hij de deur.

En dadelijk ging zijn blik naar het glas met gerstewater, dat hij tien minuten geleden gereed had gezet, en hij wist niet waarom, maar hij huiverde.

Raffles had er slechts even een blik op geslagen, haalde een klein fleschje uit zijn zak

en goot eigenhandig zeer voorzichtig den inhoud van het glas over in dat fleschje, dat hij vervolgens stevig kurkte, in een stuk papier wikkelde, en bij zich stak.

— Nog een bewijs! zeide hij zachtjes tot Brand. Slaapt de jongen al?

Brand, die inmiddels de tusschendeur had geopend, en een blik had geslagen in het slechts door een nachtlichtje flauw verlichte vertrek, antwoordde:

— Ik geloof, dat hij slaapt, ik kan zijn regelmatige ademhaling hooren.

— Laat hem dan maar rustig liggen. En ik hoop, dat hij blijft doorslapen. Slaap is voor dien jongen de beste medicijn! En nu zullen wij ons maar spoedig gaan verbergen. Want het zal zeker niet lang meer duren of er gebeuren hier vreemde zaken!

Het vertrek, waarin Huntman tijdelijk sliep, was vrij groot, en vroeger een bibliotheekzaal geweest, tenminste te oordeelen naar een zeer breede, fraai gebeeldhouwde boekenkast, die tegen een der wanden stond, maar die volkomen geledigd bleek te zijn.

Raffles zag aanstonds, dat die kast uitstekend geschikt zou zijn als schuilplaats, wanneer men er de planken uitnam en die binnenin tegen een der zijwanden plaatste.

Binnen enkele minuten was dit geschied, en de twee vrienden behoeften er nog slechts in te stappen en beide deuren tot op een kier dicht te trekken.

Intusschen had Huntman zich reeds van zijn bovenkleederen ontdaan, en hij had op bevel van Raffles het licht uitgedraaid, zooals hij steeds deed, en had zich toen in het ijzeren ledikant neergelegd, dat daar opzettelijk voor hem was geplaatst.

— Draai je maar met het gezicht naar den muur! hoorde hij den vreemden bezoeker in de duisternis fluisteren. En houd je doodstil, wat er ook om je heen gebeurt! Bedenk dat misschien van jou het leven afhangt van — iemand die je zeer lief is!

— Ik zal alles doen wat U zegt, mijnheer! antwoordde Huntman fluisterend. U heeft mij schrik aangejaagd.

En nu werd het volkomen stil en duister in het groote vertrek. Een kort oogenblik straalde het licht uit Raffles' zaklantaarn, toen de beide vrienden den weg terugzochten naar de groote, thans geledigde boekenkast.

En daar stonden zij nu, geduldig wachtend, met de deur nog op een handbreedte geopend, totdat Raffles ze plotseling tot op een vingerbreedte dichttrok, want zijn scherp

oor had eenig geritsel gehoord aan de gangdeur, en toen werd die deur heel voorzichtig en langzaam geopend, en op dat oogenblik moest zich een gedaante in de kamer bevinden, ofschoon het volkomen onmogelijk was dit te onderscheiden.

Er verliepen verscheidene minuten in een haast ondragelijke spanning, en toen flitste plotseling een lichtstraal, zeker afkomstig uit een zaklantaarn, die de kamer afzocht, en eindelijk bleef rusten op het witte hoofd van den ouden bediende, die daar met gesloten oogen neerlag, alsof hij in diepen slaap was verzonken.

Het licht kwam naderbij, er verscheen een witte hand in den lichtbundel, die voorzichtig den schouder van den slapende aanraakte, en een oogenblik voelde Brand zijn hart stilstaan, want nu kwam alles aan op de koelbloedigheid van den ouden Huntman, die nog van niets wist.

Maar de oude man hield zich goed! Hij volgde de gegeven instructies letterlijk op, want hij verroerde zich niet, ook niet toen de hand hem ruwer begon te schudden, natuurlijk omdat de eigenaar van die hand zich wilde overtuigen, of de oude bediende werkelijk vast sliep.

Toen hoorden Raffles en Brand zachtjes grinniken, en Brand voelde zich koud worden bij dat onverwachte geluid in die donkere kamer, alleen maar verlicht door een zaklantaarn.

Maar plotseling werd het wat lichter, want de man die daar was binnengetreden, had een klein lampje aangeknipt. naast de deur, en nu herkenden de beide mannen in de kast hem — het was de neef, het was Cecil Darington.

Hij stond met den rug naar de kast gekeerd, en zij konden dus niet zien wat hij uitvoerde, maar hij scheen zich in gebukte houding bezig te houden met iets wat op den grond lag, en dat met zwart doek overtrokken leek

te zijn. Toen richtte hij zich op, keek even om zich heen, en weer klonk dat afschuwelijke lachje, toen hij op het bed toetrad, en daarvan een laken aftrok, zonder dat de oude Huntman zich verroerde.

Darington plooidde dat laken onder het zwarte ding, knipte toen het licht weer uit, en op hetzelfde oogenblik staarden opnieuw de twee vreeselijke, lichtende oogen de beide vrienden aan, die over elkanders schouders door de reet van de deur tuurden, maar ditmaal geleek alles op een gruwelijke geestverschijning, wat het laken was vaag te zien in het demonische licht, hetwelk uit de wijdopengespalkte, schrikwekkende oogen straalde.

Raffles stootte Brand aan, ten teeken dat hij zich gereed moest houden.

Darington had het zoogenaamde spook opgelicht, de lichtende oogen wendden zich van de twee mannen af, en de moordenaar richtte zijn schreden naar de tusschendeur en legde zijn hand op den knop.

— Nu! fluisterde Raffles zacht, en tegelijk wierp hij de kastdeur open, en met drie sprongen waren hij en Brand bij Darington, en wierpen zich op hem. Maar zij hadden met een niet te onderschatten tegenstander te doen, en met een gevaarlijk heer, want voor een kort oogenblik wist Darington zijn rechterarm vrij te maken, en hij trok een lang, spits mes uit zijn jaszak, maar gelukkig had Raffles het bijtijds gezien, en voor de schurk kon toesteken had een vreeselijke vuistslag hem machteloos gemaakt, en hem bewusteloos neergeveld.

En zoo vlug, zoo zacht was dit, alles in zijn werk gegaan, dat toen Arnold wakker werd en zich de oogen wreef, en met zwakke stem om Huntman riep, de beide raadselachtige vreemdelingen met hun gevangene en het spooksel reeds op een even geheimzinnige als bliksemsnelle wijze waren verdwenen, niet alleen uit de kamer, maar uit het geheele huis.

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

Boete en verzoening.

Het was nog geen middernacht, toen de groote auto, door Henderson bestuurd, door de straten van Londen snelde en binnenin zaten de Groote Onbekende en zijn trouwe metgezel, en tegenover hen, stevig gebonden en gekneveld nu, hing Darington op zijn bank, die weder bij kennis was gekomen, en hen aanzag met oogen, die van woede en haat gloeiden.

En naast hem lag een vreemd ding, een soort van zwarten bol, met oogen van porselein.

Raffles nam het op, draaide het om en om, en vond aan de achterzijde een soort van luikje, en daarbinnen was, zooals hij van den aanvang af vermoed had, niets anders dan een heel gewone, maar krachtige zaklantaarn, waaraan een zeer lang, dun snoer bevestigd was dat kon worden opgerold en binnen in dat vormeloze hoofd opgeborgen.

Het hoofd was op een korten stok bevestigd, eveneens zwart gemaakt, met twee ringen aan den onderkant, zoodat men er een verlengstuk aan kon bevestigen.

Raffles liet een minachtend lachje hooren, en bromde tot den jongeman:

— Het leven is zonderling — bedenk nu toch eens, dat men het kan doen eindigen door middel van een zwart gemaakt stuk karton, een paar oogen van glas en een zaklantaarn! Nu, deze heer heeft zijn rol uitgespeeld, dat zal hij zeker wel begrijpen. Je hebt hem toch goed gefouilleerd!

— Je kunt gerust zijn, Edward! Behalve het dolkmes had deze knaap ook nog een browning in zijn zak, en voorts een baleinen ploertendooder.

Raffles wierp nog slechts een minachtenden blik op den gebonden gevangene, en toen sprak hij geen woord meer, totdat het huis in de Victoriastraat bereikt was.

De auto had stilgehouden voor de kleine tuindeur, die zich bevond in een lange, houten schutting, welke een der zijden vormde van een op dit uur volkomen verlaten, zeer stille zijstraat.

Henderson droeg vliegensvlug en ongezien het machteloze lichaam door die reeds door Brand geopende deur, en door een kleinen, stikdonkeren tuin binnenshuis.

Onmiddellijk daalde het drietal, Henderson nog altijd met het slappe lichaam van den gevangene over zijn schouder de trap af naar den ruimen kelder, waarvan een gedeelte omstreeks een jaar geleden was afgeschoten, en met behulp van zware metselsteenen en beton tot een gevangenis gemaakt, waaruit ontsnappen tot de onmogelijkheden behoorde.

In dezen kerker, die er overigens schappelijk genoeg uitzag met zijn goed bed, zijn tafel, zijn leunstoel, zijn boekenkast en zijn heldere lamp, werd Darington binnengevoerd en toen pas werden de touwen losgemaakt die hem gebonden hadden en de doek werd hem uit den mond genomen.

En nog nooit had Brand zooveel wraakzucht, zooveel haat gezien in de oogen van een mensch.

Hij bleef daar maar midden in het vrij ruime keldervertrek staan, het hoofd gebogen, en Raffles aanstarend van onder zijn ineenslopende wenkbrauwen. Toen kwam het langzaam over zijn lippen:

— Wat heeft deze komedie nu eigenlijk te beteekenen? Met welk recht hebt gij mij hier gebracht. Wie zijt gij?

— Laat ik maar beginnen met de beantwoording van de laatste vraag! antwoordde Raffles rustig. Ik ben John Raffles, en deze twee zijn mijn trouwe helpers en vrienden. Met welk recht ik U hier heb gebracht? Wel, wij zouden kunnen zeggen: met het recht van den sterkste, maar met zulk een doodoener wil ik U niet lastig vallen! Ik heb je hier gebracht, Cecil Darington met het recht dat iedere man heeft, om het leven van een medemensch te beschermen, wanneer hij dat in gevaar gebracht ziet! Je bent een laaghartige sluipmoordenaar, en je had het voorzien op het leven van dien ongelukkigen knaap, je neef, en je zou geslaagd zijn ook, als niet de Voorzienigheid — noem het mijnentwege het toeval — ons op je weg had gevoerd! Gelukkig zijn wij nog bijtijds gekomen, om je helsch opzet te doen mislukken!

— Ik weet niet, wat gij bedoelt! hernam Darington koeltjes.

— Komaan, geen komediespel! riep Raffles uit met een ongeduldig schouderophalen. Wij waren er bij, toen gij, omstreeks veertien

dagen geleden, voor de eerste maal dien truc met je lichtende oogen beproefde, die toen bijna gelukte. Vandaag ontdekten wij, dat je den portwijn van je neef vergiftigde, en als ik het gerstebier eens onderzoek, dat die arme Huntman had moeten drinken, dan geloof ik wel, dat ik daarin een sterk bedwelmend middel zal vinden! Komaan, Darington, zou je niet verstandiger doen, met je toeleg te bekennen! Is het soms niet waar, dat je sedert maanden je neef Arnold langzaam vergiftigt met het pijlgif van de Gajoes?

Darington was nog wat bleeker geworden, en zijn stem had reeds een onzekeren klank, toen hij op doffen toon zeide:

— Dat alles zal bewezen moeten worden!

— Maar man, er zijn bewijzen in overvloed tegen je. Geloof je niet dat wij het vergift in je kamer zullen vinden, hoe goed je het ook verstopt hebt! Klaagt het glas gerstewater je niet aan? Hebben wij niet met onze eigen oogen gezien, hoe je zoeven het spooksel weer ten tooneele wilde voeren, teneinde je neef door den schrik te doden?

Darington maakte een gebaar van machteloosze, krankzinnige woede, en barstte toen uit:

— Sleep mij dan voor den rechter, en breng dien ouden gek in het graf, die het schandaal zeker niet zal overleven! Doe dan wat je wilt, en lever mij aan de politie over! Ik denk toch wel, dat er nog een advocaat te vinden is, schrander genoeg om mij hieruit te redden!

Raffles keek den schurk een oogenblik vol minachting aan, en zeide toen afgemeten, terwijl hij langzaam het hoofd schudde:

— Neen, Darington! Voor een gewonen rechter zul jij niet verschijnen! Want ik wil juist den ongelukkigen ouden Seymour de schande van een openbaar proces besparen. Maar ongestraft zul je niet blijven, dat zweer ik je, en ik zal je treffen in het liefste wat je op de wereld bezit — het geld, den omgang met je soortgenooten, kortom, het heele leven-tje, dat jij leidt, een leven van louter genot en plezier, egoïstisch, zonder je ooit om anderen te bekommeren! Ik zal je je vermaken ontnemen, en je drinkgelagen, en je rijke vrienden, je renpaarden, je speelkaarten en je champagne! Ik zal je wegvoeren uit de maatschappij, die je verderf is geworden — en de eenzaamheid zal je straf zijn, een langjarige eenzaamheid, die je misschien zal veranderen. En dan pas — als ik daarvan vast overtuigd ben, — zal ik je weer terug geven aan

die maatschappij, zal ik je weer teruggeven aan het leven — dan pas, en niet eerder!

En voor Darington de betekenis van die dreigende woorden had kunnen verwerken, viel de zware, stalen deur reeds met een dreunenden slag dicht, en hij was opgesloten.

En vloekend, tierend als een razende, wierp hij zich op het bed, en sloeg zijn nagels als klauwen in de kussens —

Den volgenden dag omstreeks vier uur in den middag stormde een vliegmaschine met razende snelheid over den Stillen Oceaan, omstreeks vijftig mijlen ten noorden van een der oostelijkste Markieze-eilanden.

Het was de Duivel der Lucht, het wonderbaarlijkste toestel van Raffles, begiftigd met een snelheid van ruim tweemaal zoo groot als die van de allersnelste, door benzine gedreven toestellen, die uitsluitend gebouwd worden met het doel, records te verbeteren.

Daarbinnen zaten vier mannen; Henderson stuurde de machine, en in de vrij ruime, maar lage kajuit, waar Raffles nog juist rechtop kon loopen, bevonden zich de Gentleman-Inbreker, Brand en Cecil Darington.

De schelm zat zwiingend, bleek terneer, als een toonbeeld van verslagenheid.

Hij scheen ieder verzet te hebben opgegeven, nu hij was gaan inzien, wat het betekende, in de macht te zijn gevallen van dien geheimzinnigen, Grooten Onbekende, van wien hij wel had hooren spreken, en dien hij altijd als een sage, iets onwerkelijks had beschouwd, zonder ooit aan zijn werkelijk bestaan te hebben geloofd.

Heinde en ver was de Oceaan verlaten, en toch vloog de Duivel der Lucht op een hoogte van ruim tweeduizend meter. In ongeveer een half etmaal had de vliegmaschine dien geweldigen afstand afgelegd, en nu stond ze op het punt, neer te strijken, op een van die eilanden, die nog geheel en al onbewoond zijn, en ook moeilijk te bereiken door den kring van koraalrotsen, die ze omgeven.

Niemand had gedurende de laatste uren een enkel woord gezegd, want iedereen scheen onder den indruk te zijn van wat er thans ging geschieden.

Henderson, die al deze eilanden op een prikje kende — op een ervan had Raffles een deel van zijn schatten verborgen — liet de machine scherp dalen, met een snelheid die iedere beschrijving tart, tot op een hoogte van niet meer dan tweehonderd meter, en zocht toen naar een geschikte landingsplaats,

die gemakkelijk te vinden was op het zeer breede, volkomen vlakke strand, en enkele minuten daarna kwam de reuzenvogel tot stilstand, en de vier mannen stapten uit, en konden eindelijk hun ledematen eens goed uitstrekken.

Het was een verrukkelijk schoone dag, en bijna zonder eenigen golfslag krulden zich de lange baren van den Oceaan en rolden uit op het fijne zand van het breede strand.

Het eiland kon een oppervlakte hebben van omstreeks zestig vierkante kilometers, in het midden verhieven zich begroeide heuvels, in het oosten was een tamelijk hooge rots zichtbaar, vanwaar een smal waterstroompje zich dalwaarts spoedde.

Terwijl Brand en Henderson snel alles uit de machine laadden, wat hier zou worden achtergelaten, trad Raffles op Darington toe, die daar onbeweeglijk midden op het strand stond, en zeide op ernstigen toon:

— Nu breekt het oogenblik aan, Darington, waarop je straf begint. En ik weet hoe zwaar ze voor je moet zijn, omdat je nimmer een natuurlijk leven hebt geleid, en altijd verkeerd hebt in een roes van vermaak! Hier geen champagne, hier geen spel — maar de harde noodzaak om je te verdedigen tegen de elementen — en tegen de eenzaamheid. Erken echter, dat dit beter is dan de cel, met zijn nauwe wanden. Wie weet zal de natuur je genezen, en je tot een beter mensch maken! Wij laten hier alles bij je, wat je noodig zult kunnen hebben, en menige schipbreukeling zou je benijden! Ik laat je twee uitmuntende geweren, een bijl, twee sterke messen, een slijpsteen zelfs, en een groote kist met munitie. Ik laat je boeken, timmermansgereedschap, wat verduurzaamde levensmiddelen voor een week ongeveer, lucifers, ondergoed — want in den winter kan het hier koud zijn — schrijfgereedschap — en nog heel wat meer! Je zult zelf naderhand voor je voedsel moeten zorgen, en ditmaal is het niet voor je vermaak alleen, dat je een ongelukkig konijntje zult neerleggen, of een snip. Tweemaal in het jaar zullen wij hier terugkeren, Darington, om naar je om te zien — en dat is meer dan je verdient! Tracht je ziel in de eenzaamheid te zuiveren, man, dat is het beste wat ik je kan toewenschen.

Henderson en Brand hadden reeds bijna alles uitgeladen, wat Raffles zooeven had opgesomd, en deze eindigde, de hand uitstrekking naar het eiland:

— Dit zal je verblijfplaats zijn gedurende tien jaren! Een rechter zou je waarschijnlijk levenslang hebben gegeven! Wij zijn dus goedertieren voor je geweest, Darington, en nu vaarwel! En bedenk dat het van je zelf zal afhangen, van den toestand waarin wij je aantreffen, of je straftijd wellicht bekort zal worden!

Darington gaf volstrekt geen antwoord. Hij had zich zelfs niet bewogen, maar staarde onafgebroken naar de zee, die zich eindeloos ver uitstreekte, zonder dat er een zeil te zien was, noch de rook van een stoomschip.

En hij scheen het nauwelijks te zien, dat de drie mannen zich weder inscheepten, dat de schroef weder begon te draaien met een razende snelheid, en dat de Duivel der Lucht zich van het strand verhief en trotsch als een adelaar opsteeg in de blauwe lucht.

En van het toestel uit zagen de drie mannen daarboven den eenzamen banneling nog slechts als een heel klein, onbeweeglijk puntje, scherp afstekend tegen het lichte zand. En na vijf minuten was alles uit het oog verdwenen.

Raffles zette aanstonds koers in noord-oostelijke richting, en laat in den avond bereikte hij Los Angelos, op de zuidkust van Californië, landde daar op het vliegveld, stalde de vliegmachine in een van de plaatijzeren loodsen.

Raffles had gezorgd voor uitnemende papieren, gaf zich uit voor een Amerikaan, en had dus weinig last met douaneformaliteiten. Overigens zou niemand van die brave beambten er ook maar een seconde aan gedacht hebben, dat die ranke vliegmachine was komen aanstormen van ver over den Oceaan.

De drie mannen sliepen goed uit dien nacht, maar den volgenden morgen om acht uur steeg Raffles reeds weder op, om twee uren daarna opnieuw te dalen, thans niet ver van Denver de hoofdstad van den staat Colorado.

Denver heeft echter geen vliegveld en Raffles moest landen op de weide van een boer, die bereid was tegen een behoorlijke som de vliegmachine voor een halven dag te bewaken. Henderson bleef er ook bij achter, en Raffles en Brand reden met het Fordje van den boer naar de stad, en op het eerste het beste politiebureau wist men hun het adres te noemen van Philip Seymour.

En het Fordje bracht hen binnen een half uur tijds naar een vriendelijk landhuis aan de grens van de stad, en aan den voet van het gebergte gelegen, hetwelk Denver omgeeft.

Toen zij uitstapten kwam een krachtig gebouwd, sterk gebruid man hun wel wat verbaasd tegemoet, en hij behoefde niet eens zijn naam te noemen, want het was trek voor trek de oude lord.

— Mijnheer Seymour, begon Raffles aanstonds, het doet mij genoegen dat ik U thuis tref — ik heb iets ernstigs met U te bespreken. Ik kom — namens Uwen vader, en ik moet U helaas zeggen dat hij stervend is, en het zeker niet lang meer zal maken. Misschien nog drie, vier dagen — en dan vrees ik dat het is afgelopen. Gebeurtenissen van den laatsten tijd hebben hem hevig geschokt. Hij zou U echter voor zijn dood gaarne terugzien — hij zou U nog persoonlijk willen zeggen, dat hij U vergeeft, dat hij U steeds heeft liefgehad, dat hij U wil herstellen in al Uw rechten. Hier is een briefje, dat hij gisteren schreef — en dat hij mij verzocht U te willen overhandigen!

Philip Seymour had met de grootste verbazing op zijn knap gezicht toegelusterd, waarop beurtelings smart, blijdschap en de grootste ontsteltenis waren te lezen, en nu zeide hij, na het briefje aarzelend te hebben aangenomen:

— Wat zegt gij toch, mijnheer? Ik heb U zeker misverstaan? Dit briefje zou mijn vader U gisteren gegeven hebben?

— Eigenlijk was het eergisteren, — volgens den Europeeschen tijd! antwoordde Raffles glimlachend. Lees het slechts — gij zult dan veel begrijpen!

En Seymour las, en intusschen kwam een ongeveer veertigjarige, nog zeer bevalige vrouw verwonderd naar buiten, en las mede over zijn schouder, terwijl twee allerliefste kinderen haar vasthielden bij de rokken.

En vijf uren later beleefde Seymour het wonder, hetwelk Darington een paar dagen tevoren had beleefd — de razend snelle vlucht door het luchtruim oostwaarts thans met een ongelooflijke vaart van bijna zevenhonderd kilometer per uur nog bijna gansch' versuft van die snel opeenvolgende gebeurtenissen.

En laat in den nacht van den volgenden dag knielde hij met de oogen vol tranen neder naast het sterfbed van zijn vader, die zijn trillende, witte hand, op dat geliefde hoofd had gelegd, en die twee dagen later rustig de oogen sloot.

De volgende aflevering bevat:

JUWEELEN EN STAATKUNDE

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885